
Maha Upanishad

महाउपनिषद्

Document Information

Text title : Maha Upanishad

File name : maha.itx

Category : upanishhat

Location : doc_upanishhat

Author : Vedic Tradition

Transliterated by : Sunder Hattangadi

Proofread by : Sunder Hattangadi

Description-comments : 61 / 108; Sama Veda Samanya upanishad

Latest update : June 24, 2000

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

April 1, 2025

sanskritdocuments.org

Maha Upanishad

મહોપનિષત્

યન્મહોપનિષદ્દેદં ચિદાકાશતયા સ્થિતમ્ ।

પરમાદ્વૈતસામ્રાજ્યં તદ્રામબ્રહ્મ મે ગતિઃ ॥

ૐ આખ્યાયન્તુ મામાઙ્ગાનિ વાકપ્રાણશ્ચક્ષુઃ

શ્રોત્રમથો બલમિન્દ્રિયાણિ ચ ॥ સર્વાણિ સર્વં બ્રહ્મોપનિષદં

માહં બ્રહ્મ નિરાકુર્યાં મા મા બ્રહ્મ નિરાકરોદનિરકરણમ-

સ્ત્વનિરાકારણં મેસ્તુ તદાત્મનિ નિરતે ચ ઉપનિષત્સુ ધર્માસ્તે

મયિ સન્તુ તે મયિ સન્તુ ॥

ૐ શાન્તિઃ શાન્તિઃ શાન્તિઃ ॥

અથાતો મહોપનિષદં વ્યાખ્યાસ્યમસ્તદાહુરેકો હ વૈ નારાયણ

આસીન્ન બ્રહ્મા નેશાનો નાપો નાગ્રીષોમૌ નેમે ધાવાપૃથિવી ન

નક્ષત્રાણિ ન સૂર્યો ન ચન્દ્રમાઃ । સ એકાકી ન રમતે । તસ્ય

ધ્યાનાન્તઃસ્થસ્ય યજ્ઞસ્તોમમુચ્યતે । તસ્મિન્પુરુષાશ્ચતુર્દશ

જાયન્તે । એકા કન્યા । દશેન્દ્રિયાણિ મન એકાદશં તેજઃ ।

દ્વાદશોઽહકુરઃ । ત્રયોદશકઃ પ્રાણઃ । ચતુર્દશ આત્મા ।

પચ્ચદશી બુદ્ધિઃ । ભૂતાનિ પચ્ચ તન્માત્રાણિ । પચ્ચ મહાભૂતાનિ ।

સ એકઃ પચ્ચવિંશતિઃ પુરુષઃ । તત્પુરુષં પુરુષો નિવેશ્ય નાસ્ય

પ્રધાનસંવત્સરા જાયન્તે । સંવત્સરાદધિજાયન્તે । અથ પુનરેવ

નારાયણઃ સોઽન્યત્કામો મનસાધ્યાયત । તસ્ય ધ્યાનાન્તઃસ્થસ્ય

લલાટાત્મ્યક્ષઃ શૂલપાણિઃ પુરુષો જાયતે । બિભ્રશ્ચિયં યશઃ

સત્યં બ્રહ્મચર્યં તપો વૈરાગ્યં મન ઐશ્વર્યં સપ્રણવા વ્યાહૃતય

ઋચ્યજુઃસામાથર્વાઙ્ગિરસઃ સર્વાણિ છન્દાંસિ તાન્યઙ્ગે

સમાશ્રિતાનિ । તસ્માદીશાનો મહાદેવો મહાદેવઃ । અથ પુનરેવ

નારાયણઃ સોઽન્યત્કામો મનસાધ્યાયત । તસ્ય ધ્યાનાન્તઃસ્થસ્ય

લલાટાત્સ્વેદોઽપપત્ । તા ઇમાઃ પ્રતતા આપઃ । તતસ્તેજો હિરાણ્યમણ્ડલમ્ ।

तत्र ब्रह्मा यतुर्भुजोऽजायत । सोऽध्यायत् । पूर्वाभिमुषो भूत्वा
भूरिति व्याहृतिर्गायत्रं छन्द ऋग्वेदोऽग्निर्वेवता । पश्चिमाभिमुषो
भूत्वा भुवरिति व्याहृतिस्त्रैष्टुभं छन्दो यजुर्वेदो वायुर्वेवता ।
उत्तराभिमुषो भूत्वा स्वरिति व्याहृतिर्जाग्रतं छन्दः सामवेदः सूर्यो
देवता । दक्षिणाभिमुषो भूत्वा मडरिति व्याहृतिरानुष्टुभ
छन्दोऽथर्ववेदाः सोमो देवता ।
सडस्रशीर्षं देवं सडस्राक्षं विश्वसम्भुवम् ।
विश्वतः परमं नित्यं विश्वं नारायाणं हरिम् ।
विश्वमेवेदं पुरुषस्तद्विश्वमुपज्जवति ।
पतिं विश्वेश्वरं देवं समुद्रे विश्वरूपिणाम् ।
पद्मकोशप्रतीकाशं लम्बत्याकोशसंनिभम् ।
दृध्यं याप्यधोमुषं सन्तत्यै सीत्तराभीश्च ।
तस्य मध्ये मडानरिर्विश्वरिर्विश्वतोमुषम् ।
तस्य मध्ये वह्निशिष्या अणीयोर्ध्वा व्यवस्थिता ।
तस्याः शिष्याया मध्ये परमात्मा व्यवस्थिता ।
स ब्रह्मा स ईशानः सेन्द्रः सोऽक्षरः परमः स्वराडिति मडोपनिषत् ॥
इति प्रथमोध्यायः ॥ १ ॥

शुको नाम मडातेजाः स्वरूपानन्दतत्परः ।
जातमात्रेण मुनिराङ् यत्सत्यं तदवाप्तवान् ॥ १ ॥
तेनासौ स्वविवेकेन स्वयमेव मडामनाः ।
प्रवियार्यं चिरं साधु स्वात्मनिश्चयमाप्तवान् ॥ २ ॥
अनाप्यत्वाद्गम्यत्वान्मनःषष्ठेन्द्रियस्थितेः ।
चिन्मात्रमेवमात्माणुराकाशादपि सूक्ष्मकः ॥ ३ ॥
चिदणोः परमस्यान्तः कोटिब्रह्माण्डरेणवः ।
उत्पत्तिस्थितिमभ्येत्य लीयन्ते शक्तिपर्ययात् ॥ ४ ॥
आकाशं बाह्यशून्यत्वाद्दनाकाशं तु चित्तवतः ।
न किञ्चिद्विद्येदनिर्देश्यं वस्तु सत्तेति किञ्चन ॥ ५ ॥
येतनोऽसौ प्रकाशत्वाद्देहाभावाच्छिवोपमः ।
स्वात्मनि व्योमनि स्वस्थे जगदुन्मेषचित्रकृत् ॥ ६ ॥

તદ્ભામાત્રમિદં વિશ્વમિતિ ન સ્યાત્તતઃ પૃથક્ ।
જગદ્ભેદોડપિ તદ્ભાનમિતિ ભેદોડપિ તન્મયઃ ॥ ૭ ॥

સર્વગઃ સર્વસમ્બન્ધો ગત્યભાવાત્ર ગચ્છતિ ।
નાસ્ત્યસાવશ્રયાભાવાત્સદૂપત્વાદથાસ્તિ ચ ॥ ૮ ॥

વિજ્ઞાનમાનન્દં બ્રહ્મ રાતેર્દાતુઃ પરાયણમ્ ।
સર્વસંકલ્પસંન્યાસશ્ચેતસા યત્પરિગ્રહઃ ॥ ૯ ॥

જાગ્રતઃ પ્રત્યયાભાવં ચસ્યાહુઃ પ્રત્યયં બુધાઃ ।
યત્સંકોચવિકાસાભ્યાં જગત્પ્રલયસૃષ્ટયઃ ॥ ૧૦ ॥

નિષ્ઠા વેદાન્તવાક્યાનામથ વાચામગોચરઃ ।
અહં સચ્ચિત્પરાનન્દબ્રહ્મૈવાસ્મિ ન ચેતરઃ ॥ ૧૧ ॥

સ્વયૈવ સૂક્ષ્મયા બુદ્ધ્યા સર્વ વિજ્ઞાતવાઞ્છુકઃ ।
સ્વયં પ્રાપ્તે પરે વસ્તુન્યવિશ્રાન્તમનાઃ સ્થિતઃ ॥ ૧૨ ॥

ઇદં વસ્તિવતિ વિશ્વાસં નાસાવાત્મન્યુપાયથૌ ।
કેવલં વિરરામાસ્ય ચેતો વિષયયાપલમ્ ।
ભોગેભ્યો ભૂશિભ્ડગેભ્યો ધારાભ્ય ઇવ ચાતકઃ ॥ ૧૩ ॥

એકદા સોડમલપ્રજ્ઞો મેરાવેકાન્તસંસ્થિતઃ ।
પપ્રચ્છ પિતરં ભક્ત્યા કૃષ્ણદ્વૈપાયનં મુનિમ્ ॥ ૧૪ ॥

સંસારાડમ્બરમિદં કથમભ્યુત્થિતં મુને ।
કથં ચ પ્રશમં યાતિ કિં ચલ્સ્ય કદા વદ ॥ ૧૫ ॥

એવં પૃથેન મુનિના વ્યાસેનાખિલમાત્મજે ।
યથાવદખિલં પ્રોક્તં વક્તવ્યં વિદિતાત્મના ॥ ૧૬ ॥

અજ્ઞાસિષં પૂર્વમેવમહમિત્યથ તત્પિતુઃ ।
સ શુકઃ સ્વકયા બુદ્ધ્યા ન વાક્યં બહુ મન્યતે ॥ ૧૭ ॥

વ્યાસોડપિ ભગવાન્બુદ્ધ્વા પુત્રાભિપ્રાયમીદૃશમ્ ।
પ્રત્યુવાચ પુનઃ પુત્રં નાહં જાનામિ તત્પતઃ ॥ ૧૮ ॥

જનકો નામ ભૂપાલો વિદ્યેતે મિથિલાપુરે ।
યથાવદ્વેત્યસૌ વેદ્યં તસ્માત્સર્વમવાપ્સ્યસિ ॥ ૧૯ ॥

પિત્રેત્યુક્તઃ શુકઃ પ્રાયાત્સુમેરોર્વસુધાતલમ્ ।

विदेडनगरी प्राप जनडेनाभिपाविताम् ॥ २० ॥

आवेदितोऽसौ याष्टीर्जनकाय मडात्मने ।

द्वारि व्याससुतो राजञ्छुकोऽत्र स्थितवानिति ॥ २१ ॥

जिज्ञासार्थं शुक्रस्यासावास्तामेवेत्यवज्ञया ।

उक्त्वा बभूव जनकस्तूष्णीं सम दिनान्यथ ॥ २२ ॥

ततः प्रवेशयामास जनकः शुक्रमङ्गाणे ।

तत्राढानि स समैव तथैवावसद्गुम्भनाः ॥ २३ ॥

ततः प्रवेशयामास जनकोऽन्तःपुराजिरे ।

राजा न दृश्यते तावदिति समद्विनानि तम् ॥ २४ ॥

तत्रोन्मदाभिः कान्ताभिर्भोजनैर्भोगसंययैः ।

जनको लालयामास शुक्रं शशिनिलाननम् ॥ २५ ॥

ते भोगास्तानि भोजयानि व्यासपुत्रस्य तन्मनः ।

नाजह्नुर्मन्दपवनो बद्धपीठमिवायलम् ॥ २६ ॥

केवलं सुसमः स्वच्छो मौनी मुदितमानसः ।

सम्पूर्णां षव शीतांशुरतिष्ठदमलः शुक्रः ॥ २७ ॥

परिज्ञातस्वभावं तं शुक्रं स जनको नृपः ।

आनीय मुदिततात्मानमवलोक्य ननाम ङ ॥ २८ ॥

निःशेषितजगत्कार्यः प्रामाणिलमनोरथः ।

किमीप्सितं तवेत्याङ इतस्वागत आङ तम् ॥ २९ ॥

संसारोऽम्बरमिदं कथमभ्युत्थितं गुरो ।

कथं प्रशममायाति यथावत्कथयाशु मे ॥ ३० ॥

यथावदभिलं प्रोक्तं जनकेन मडात्मना ।

तदेव तत्पुरा प्रोक्तं तस्य पित्रा मडाधिया ॥ ३१ ॥

स्वयमेव मया पूर्वमभिज्ञातं विशेषतः ।

अेतदेव हि पृष्टेन पित्रा मे समुदाहृतम् ॥ ३२ ॥

भवताप्येष अेवार्थः कथितो वाग्विदां वर ।

अेष अेव हि वाक्यार्थः शास्त्रेषु परिदृश्यते ॥ ३३ ॥

મનોવિકલ્પસંજાતં તદ્વિકલ્પપરિક્ષયાત્ ।
 ક્ષીયતે દગ્ધસંસારો નિઃસાર ઇતિ નિશ્ચિતઃ ॥ ૩૪ ॥
 તત્ક્રિમેતન્મહાભાગ સત્યં બ્રૂહિ મમાયલમ્ ।
 ત્વત્તો વિશ્રમમાપ્નોમિ ચેતસા ભ્રમતા જગત્ ॥ ૩૫ ॥
 શ્રુણુ તાવદિદાનીં ત્વં કથ્યમાનમિદં મયા ।
 શ્રીશુકં જ્ઞાનવિસ્તારં બુદ્ધિસારાન્તરાન્તરમ્ ॥ ૩૬ ॥
 યદ્વિજ્ઞાનાત્પુમાન્સઘો જીવન્મુક્તત્વમાપ્નુયાત્ ॥ ૩૭ ॥
 દૃશ્યં નાસ્તીતિ બોધેન મનસો દૃશ્યમાર્જનમ્ ।
 સમ્પન્નં ચેત્તદુત્પન્ના પરા નિર્વાણનિર્વૃત્તિઃ ॥ ૩૮ ॥
 અશેષેણ પરિત્યાગો વાસનાયાં ય ઉત્તમઃ ।
 મોક્ષ ઇત્યુચ્યતે સદ્ભિઃ સ એવ વિમલકમઃ ॥ ૩૯ ॥
 યે શુદ્ધવાસના ભૂયો ન જન્માનર્થભાગિનઃ ।
 જ્ઞાતજ્ઞેયાસ્ત ઉચ્યન્તે જીવન્મુક્તા મહાધિયઃ ॥ ૪૦ ॥
 પદાર્થભાવનાદાર્ઢ્ય બન્ધ ઇત્યભિધીયતે ।
 વાસનાતાનવં બ્રહ્મન્મોક્ષ ઇત્યભિધીયતે ॥ ૪૧ ॥
 તપઃ પ્રભૃતિના યસ્મૈ હેતુનૈવ વિના પુનઃ ।
 ભોગા ઇહ ન રોચન્તે સ જીવન્મુક્ત ઉચ્યતે ॥ ૪૨ ॥
 આપતત્સુ યથાકાલં સુખદુઃખેષ્વનારતઃ ।
 ન હૃષ્યતિ ગ્લાયતિ યઃ સ જીવન્મુક્ત ઉચ્યતે ॥ ૪૩ ॥
 હર્ષામર્ષભયક્રોધકામકાર્પણ્યદૃષ્ટિભિઃ ।
 ન પરામૃશ્યતે યોઽન્તઃ સ જીવન્મુક્ત ઉચ્યતે ॥ ૪૪ ॥
 અહંકારમર્યાં ત્યજ્ત્વા વાસનાં લીલયૈવ યઃ ।
 તિષ્ઠતિ ધ્યેયસંત્યાગી સ જીવન્મુક્ત ઉચ્યતે ॥ ૪૫ ॥
 ઇપ્સિતાનીપ્સિતે ન સ્તો યસ્થાન્તર્વર્તિદૃષ્ટિષુ ।
 સુષુપ્તિવદ્યશ્ચરતિ સ જીવન્મુક્ત ઉચ્યતે ॥ ૪૬ ॥
 અધ્યાત્મરતિરાસીનઃ પૂર્ણઃ પાવનમાનસઃ ।
 પ્રાપ્તાનુત્તમવિશ્રાન્તિર્ન કિંચિદિહ વાગ્છતિ ।
 યો જીવતિ ગતસ્નેહઃ સ જીવન્મુક્ત ઉચ્યતે ॥ ૪૭ ॥

संवेद्येन हृदाकाशे मनागपि न लिप्यते ।
 यस्यासावजडा संवित्स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ४८ ॥
 रागद्वेषौ सुभं दुःभं धर्माधर्मौ कृलाकृले ।
 यः करोत्यनपेक्षयैव स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ४९ ॥
 मौनवान्निरुद्धं भावो निर्मानो मुक्तमत्सरः ।
 यः करोति गतोद्वेगः स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ५० ॥
 सर्वत्र विगतस्नेहो यः साक्षिवदवस्थितः ।
 निश्चिञ्चो वर्तते कार्ये स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ५१ ॥
 येन धर्ममधर्मं य मनोमननमीहितम् ।
 सर्वमन्तः परित्यक्तं स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ५२ ॥
 यावती दृश्यकलना सकलेयं विलोक्यते ।
 सा येन सुष्ठु संत्यक्ता स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ५३ ॥
 कद्वम्बलवणं तिक्तममृष्टं मृष्टमेव य ।
 सममेव य यो भुङ्क्ते स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ५४ ॥
 जरामरणमापय्य राजयं दारिद्र्यमेव य ।
 रम्यमित्येव यो भुङ्क्ते स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ५५ ॥
 धर्माधर्मौ सुभं दुःभं तथा मरणजन्मनी ।
 धिया येन सुसंत्यक्तं स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ५६ ॥
 उद्वेगानन्दरहितः समया स्वच्छया धिया ।
 न शोचते न योदति स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ५७ ॥
 सर्वेच्छाः सकलाः शङ्काः सर्वेडाः सर्वनिश्चयाः ।
 धिया येन परित्यक्ताः स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ५८ ॥
 जन्मस्थितिविनाशेषु सोदयास्तमयेषु य ।
 सममेव मनो यस्य स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ५९ ॥
 न किञ्चन द्वेष्टि तथा न किञ्चिदपि काङ्क्षति ।
 भुङ्क्ते यः प्रकृतान्भोगान्स ज्वन्मुक्त उच्यते ॥ ६० ॥
 शान्तसंसारकलनः कलावानपि निष्कलः ।

यः सञ्चितोऽपि निश्चितः स ज्ञान्मुक्त उच्यते ॥ ६१ ॥

यः समस्तार्थज्ञानेषु व्यवहार्यपि निःस्पृहः ।

परार्थेष्विव पूर्णात्मा स ज्ञान्मुक्त उच्यते ॥ ६२ ॥

ज्ञान्मुक्तापदं त्यक्त्वा स्वदेहे कालसाद्धते ।

विशत्येहमुक्तत्वं पवनोऽस्यन्ततामिव ॥ ६३ ॥

विदेहमुक्तो नोदिति नास्तमेति न शाम्यति ।

न सन्नासन्न दूरस्थो न खालं न य नेतरः ॥ ६४ ॥

ततः स्तिमितगंभीरं न तेजो न तमस्ततम् ।

अनाप्यमनभिव्यक्तं सत्किञ्चिदवशिष्यते ॥ ६५ ॥

न शून्यं नापि खाकारो न दृश्यं नापि दर्शनम् ।

न य भूतपदार्यौघसदनन्ततया स्थितम् ॥ ६६ ॥

किमप्यव्यपदेशात्मा पूर्णात्पूर्णातराङ्गतिः ।

न सन्नासन्न सदसन्न भावो भावनं न य ॥ ६७ ॥

शिन्मात्रं चैत्यरहितमनन्तमजरं शिवम् ।

अनादिमध्यपर्यन्तं यदनादि निरामयम् ॥ ६८ ॥

द्रष्टृदर्शनदृश्यानां मध्ये यदर्शनं स्मृतम् ।

नातः परतरं किञ्चिन्निश्चयोऽस्त्यपरो मुने ॥ ६९ ॥

स्वयमेव त्वया ज्ञातं गुरुतश्च पुनः श्रुतम् ।

स्वसंकल्पवशाद्बद्धो निःसंकल्पाद्धिमुच्यते ॥ ७० ॥

तेन स्वयं त्वया ज्ञातं ज्ञेयं यस्य महात्मनः ।

भोगेभ्यो ह्यरतिर्जता दृश्याद्वा सकलादिह ॥ ७१ ॥

प्राप्तं प्राप्तव्यमपिलं भवता पूर्णचितसा ।

स्वरूपे तपसि ब्रह्मन्मुक्तस्त्वं भ्रान्तिमुत्सृज ॥ ७२ ॥

अतिबाह्यं तथा बाह्यमन्तराभ्यन्तरं धियः ।

शुक पश्यन्न पश्येस्त्वं साक्षी सम्पूण्ड्रिवलः ॥ ७३ ॥

विशाम्रां शुकस्तूष्णीं स्वस्थे परमवस्तुनि ।

वीतशोकभयायासो निरीहश्छिन्नसंशयः ॥ ७४ ॥

जगाम शिभरं मेरोः समाध्यर्थमभ्रिउतम् ॥ ७५ ॥

तत्र वर्षसडस्राणि निर्विकल्पसमाधिना ।

देशे स्थित्वा शशामासावात्मन्यस्नेहदीपवत् ॥ ७६ ॥

व्यपगतकलनाकलङ्कुशुद्धः

स्वयममलात्मनि पावने पट्टेऽसौ ।

सलिलकण्ठं ध्रुवांभुधौ मडात्मा

विगलितवासनमेकतां जगाम ॥ ७७ ॥

धृति मडोपनिषत् । धृति द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

निदाघो नाम मुनिराट् प्राप्तविद्यश्च बालकः ।

विद्धतस्तीर्थयात्रार्थं पित्रानुज्ञातवान्स्वयम् ॥ १ ॥

सार्धत्रिकोटितीर्थेषु स्नात्वा गृहमुपागतः ।

स्वोदन्तं कथयामास ऋभुं नत्वा मडायशाः ॥ २ ॥

सार्धत्रिकोटितीर्थेषु स्नानपुण्यप्रभावतः ।

प्रादुर्भूतोमनसि मे विचारः सोऽयमीदृशः ॥ ३ ॥

जायते म्रियते लोको म्रियते जननाय य ।

अस्थिरः सर्वं भवेमे सचराचरयेष्टिताः ।

सर्वापदां पदं पापा भावा विभवभूमयः ॥ ४ ॥

अयःशलाकासदृशाः परस्परमसङ्गिनः ।

शुभ्यन्ते डेवला भावा मनःकल्पनयानया ॥ ५ ॥

भावेष्परतिरायाता पथिकस्य मरुष्विव ।

शाम्यतीदं कथं दुःखमिति तमोऽस्मि येतसा ॥ ६ ॥

चिन्तानियययकाणि नानन्दाय धनानि मे ।

सम्प्रसूतकलत्राणि गृहाण्युग्रापदामिव ॥ ७ ॥

धयमस्मि स्थितोदारा संसारे परिपेलवा ।

श्रीर्मुने परिमोहाय सापि नूनं न शर्मदा ॥ ८ ॥

आयुः पल्लवकोणाग्रलम्बाम्बुकण्ठभङ्गुरम् ।

उन्मत्तं धव संत्यज्य याम्यकाण्डे शरीरकम् ॥ ९ ॥

विषयाशी विषासङ्गपरिजर्जरयेतसाम् ।

अप्रौढात्मविवेकानामायुरायासकारणम् ॥ १० ॥
 युज्यते वेष्टनं वायोराकाशस्य य षाण्डनम् ।
 ग्रन्थनं य तरङ्गाणामास्था नायुषि युज्यते ॥ ११ ॥
 प्राप्यं सम्प्राप्यते येन भूयो येन न शोच्यते ।
 पराया निर्वृतेः स्थानं यत्तज्जुवितमुच्यते ॥ १२ ॥
 तरवोऽपि ङि जुवन्ति जुवन्ति मृगपक्षिणः ।
 स जुवति मनो यस्य मननेनोपजुवति ॥ १३ ॥
 जातास्त एव जगति जन्तवः साधुजुविताः ।
 ये पुनर्नेड जायन्ते शेषा जरढगर्दभाः ॥ १४ ॥
 भारो विवेकिनः शास्त्रं भारो ज्ञानं य रागिणः ।
 अशान्तस्य मनो भारो भारोऽनात्मविदो वपुः ॥ १५ ॥
 अलंकारवशादापदलंकाराद्दुराधयः ।
 अलंकारवशादीडा नालंकारात्परो रिपुः ॥ १६ ॥
 अलंकारवशाद्यधन्मया भुक्तं यराथरम् ।
 तत्तत्सर्वमवस्त्वेव वस्त्वलंकाररिक्तता ॥ १७ ॥
 षतश्चेतश्च सुव्यग्रं व्यर्थमेवाभिधावति ।
 मनो दूरतरं याति ग्रामे कौलेयको यथा ॥ १८ ॥
 कूरेण जडतां याता तृषणाभार्यानुगामिना ।
 वशः कौलेयकेनेव ब्रह्मन्भुक्तोऽस्मि येतसा ॥ १९ ॥
 अप्यब्धिपानान्मडतः सुमेरुमूलनादपि ।
 अपि वड्न्यशनाद्ब्रह्मन्विषमश्चित्तनिग्राहः ॥ २० ॥
 चित्तं कारणमर्थानां तस्मिन्सति जगत्त्रयम् ।
 तस्मिन्क्षीणो जगत्क्षीणं तच्चिडित्स्थं प्रयत्नतः ॥ २१ ॥
 यां यामलं मुनिश्रेष्ठ संश्रयामि गुणश्रियम् ।
 तां तां कृन्तति मे तृषणा तन्त्रीमिव कुमूषिका ॥ २२ ॥
 पदं करोत्यलङ्घ्येऽपि तृप्ता विह्वलमीडते ।
 चिरं तिष्ठति नैकत्र तृषणा यपलमर्कटी ॥ २३ ॥

क्षणमायाति पातालं क्षणं याति नभस्थलम् ।
 क्षणं भ्रमति दिक्कुञ्जे तृषणा वृत्पद्मषट्पदी ॥ २४ ॥
 सर्वसंसारदुःखानां तृषणैका दीर्घदुःखदा ।
 अन्तःपुरस्थमपि या योजयत्यतिसंकटे ॥ २५ ॥
 तृषणाविषूचिकामन्त्रश्चिन्तात्यागो हि स द्विज ।
 स्तोत्रेनानन्दमायाति स्तोत्रेनायाति भेदताम् ॥ २६ ॥
 नास्ति देवसमः शोच्यो नीचो गुणविवर्जितः ॥ २७ ॥
 कलेवरमलंकारगृहस्थस्य मडागृहम् ।
 लुठत्वभ्येतु वा स्थैर्यं किमनेन गुरो मम ॥ २८ ॥
 पङ्क्तिबद्धेन्द्रियपशुं वल्गुतृषणागुडाङ्गणम् ।
 चित्तभृत्यजनाकीर्णं नेष्टं देवगृहं मम ॥ २९ ॥
 जिह्वामर्कटिकाकान्तवदनद्वारभीषणम् ।
 दृष्टन्तास्थिशकलं नेष्टं देवगृहं मम ॥ ३० ॥
 रक्तमांसमयस्यास्य सबाह्याभ्यन्तरे मुने ।
 नाशैकधर्मिणो ब्रूहि कैव कायस्य रम्यता ॥ ३१ ॥
 तडित्सु शरदभेषु गन्धर्वनगरेषु य ।
 स्थैर्यं येन विनिर्णीतं स विश्वसितु विग्रहे ॥ ३२ ॥
 शैशवे गुरुतो भीतिर्मातृतः पितृतस्तथा ।
 जनतो ज्येष्ठबालारथ्य शैशवं भयमन्दिरम् ॥ ३३ ॥
 स्वचित्तबिलसंस्थेन नानाविभ्रमकारिणः ।
 बलात्कामपिशाचेन विवशः परिभूयते ॥ ३४ ॥
 दासाः पुत्राः स्त्रियश्चैव बान्धवाः सुदुष्टस्तथा ।
 उसन्त्युन्मत्तकमिव नरं वार्धककम्पितम् ॥ ३५ ॥
 दैन्यदोषमयी दीर्घा वर्धते वार्धके स्पृहा ।
 सर्वापदामेकसम्प्री लुटि दाडप्रदायिनी ॥ ३६ ॥
 क्वचिद्वा विद्यते यैषा संसारे सुभलावना ।
 आयुः स्तम्भमिवासाधं कालस्तामपि कृन्तति ॥ ३७ ॥

तृणं पांसुं मलेन्द्रं च सुवर्णं मेरुसर्षपम् ।
 आत्मंभरितया सर्वमात्मसात्कर्तुमुद्यतः ।
 कालोऽयं सर्वसंहारी तेनाकान्तं जगत्त्रयम् ॥ ३८ ॥
 मांसपाञ्चालिकायास्तु यन्त्रलोलेभ्यङ्गापञ्चरे ।
 स्नाय्वस्थिग्रन्थिशालिन्याः स्त्रियः किमिव शोभनम् ॥ ३९ ॥
 त्वज्मांसरक्तबाष्पाम्बु पृथक्कृत्वा विलोचने ।
 समालोक्य रभ्यं येत्सिं मुधा परिमुञ्च्यसि ॥ ४० ॥
 मेरुश्ङ्गतटोल्लासिगङ्गायलरयोपमा ।
 दृष्टा यस्मिन्मुने मुक्ताहारस्थोल्लासशालिता ॥ ४१ ॥
 श्मशानेषु दिगन्तेषु स एव ललनास्तनः ।
 श्वभिरास्वाद्यते काले लघुपिण्डे ष्वान्धसः ॥ ४२ ॥
 केशकञ्जलधारिण्यो दुःस्पर्शा लोचनप्रियाः ।
 दुष्कृताग्निशिष्वा नार्यो दहन्ति तृणवन्नरम् ॥ ४३ ॥
 ज्वलतामतिदूरेऽपि सरसा अपि नीरसाः ।
 स्त्रियो हि नरकाग्नीनामिन्धनं यारु दारुणम् ॥ ४४ ॥
 कामनाम्ना किरातेन विकीर्णा मुग्धयेतसः ।
 नार्यो नरविडङ्गानामङ्गबन्धनवागुराः ॥ ४५ ॥
 जन्मपल्वलमत्स्यानां चित्तकर्मचारिणाम् ।
 पुंसां दुर्वासनारज्जुनारी भडिशपिण्डिका ॥ ४६ ॥
 सर्वेषां दोषरत्नानां सुसमुद्रिकयानया ।
 दुःखशङ्खलया नित्यमलमस्तु मम स्त्रिया ॥ ४७ ॥
 यस्य स्त्री तस्य भोगेच्छा निःस्त्रीकस्य क्व भोगासूः ।
 स्त्रियं त्यक्त्वा जगत्त्यक्तं जगत्त्यक्त्वा सुभी भवेत् ॥ ४८ ॥
 दिशोऽपि न हि दृश्यन्ते देशोऽप्यन्योपदेशकृत् ।
 शैला अपि विशीर्यन्ते शीर्यन्ते तारका अपि ॥ ४९ ॥
 शुष्यन्त्यपि समुद्राश्च ध्रुवोऽप्यध्रुवज्जवनः ।
 सिद्धा अपि विनश्यन्ति ज्योतिर्यन्ते दानवाद्यः ॥ ५० ॥
 परमेष्ठ्यपि निष्ठावान्डीयते उरिरप्यजः ।

भावोऽप्यभावमायाति जुर्यन्ते वै द्विगीश्वराः ॥ ५१ ॥

ब्रह्मा विष्वक् रुद्रश्च सर्वा वा भूतजातयः ।

नाशमेवानुधावन्ति सलिलानीव वाऽवम् ॥ ५२ ॥

आपदः क्षणमायान्ति क्षणमायान्ति सम्पदः ।

क्षणं जन्माद्य मरणं सर्वं नश्वरमेव तत् ॥ ५३ ॥

अशूरेण उताः शूरा अडेनापि शतं उतम् ।

विषं विषयवैषम्यं न विषं विषमुच्यते ॥ ५४ ॥

जन्मान्तरघ्ना विषया अकजन्महरं विषम् ।

एति मे दोषदावाग्निदग्धे सम्प्रति येतसि ॥ ५५ ॥

स्फुरन्ति छि न भोगाशा मृगतृषणासरःस्वपि ।

अतो मां बोधयाशु त्वं तत्त्वज्ञानेन वै गुरो ॥ ५६ ॥

नो येन्मौनं समास्थाय निर्मानो गतमत्सरः ।

भावयन्मनसा विष्वङ् विपिकर्मापितोपमः ॥ ५७ ॥

एति मडोपनिषत् । एति तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

निदाघ तव नास्तन्यजुज्ञेयं ज्ञानवतां वर ।

प्रज्ञया त्वं विजानासि ईश्वरानुगृहीतया ।

चित्तमालिन्यसंजातं मार्जयामि ब्रह्मं मुने ॥ १ ॥

मोक्षद्वारे द्वारपालश्चत्वारः परिकीर्तिताः ।

शमो विचारः सन्तोषश्चतुर्थः साधुसङ्गमः ॥ २ ॥

अकं वा सर्वयत्नेन सर्वमुत्सृज्य संश्रयेत् ।

अकस्मिन्वशगे यान्ति यत्वारोऽपि वशं गताः ॥ ३ ॥

शास्त्रैः सज्जनसम्पर्कपूर्वकैश्च तपोदमैः ।

आदौ संसारमुक्त्यर्थं प्रज्ञामेवाभिवर्धयेत् ॥ ४ ॥

स्वानुभूतेश्च शास्त्रस्थ गुरोश्चैकवाक्यता ।

यस्याभ्यासेन तेनात्म सततं यावलोक्यते ॥ ५ ॥

संकल्पाशानुसन्धानवर्जनं चेत्प्रतिक्षणम् ।

करोषि तदचित्तत्वं प्राप्तं अवासि पावनम् ॥ ६ ॥

ચેતસો યદકર્તૃત્વં તત્સમાધાનમીરિતમ્ ।
તદેવ કેવલીભાવં સાશુભા નિર્વૃત્તિઃ પરા ॥ ૭ ॥

ચેતસા સમ્પરિત્યજ્ય સર્વભાવાત્મભાવનામ્ ।
યથા તિષ્ઠસિ તિષ્ઠ ત્વં મૂકાન્ધબધિરોપમઃ ॥ ૮ ॥

સર્વં પ્રશાન્તમજમેકમનાદિમધ્ય-

માભાસ્વરં સ્વદનમાત્રમચૈત્યચિહ્નમ્ ।

સર્વં પ્રશાન્તમિતિ શબ્દમયી ચ દૃષ્ટિ-

ર્બાધાર્થમેવ હિ મુષૈવ તદોમિતીદમ્ ॥ ૧૦ ॥

નિત્યપ્રબુદ્ધચિત્તસ્ત્વં કુર્વન્વાપિ જગત્ક્રિયામ્ ।
આત્મૈકત્વં વિદિત્વા ત્વં તિષ્ઠાક્ષુબ્ધમહાબ્ધિવત્ ॥ ૧૧ ॥

તત્વાવબોધ એવાસૌ વાસનાતૃણાપાવકઃ ।
પ્રોક્તઃ સમાધિશબ્દેન નતુ તૂષ્ણીમવસ્થિતિઃ ॥ ૧૨ ॥

નિરિચ્છે સંસ્થિતે રત્ને યથા લોકઃ પ્રવર્તતે ।
સત્તામાત્રે પરે તત્ત્વે તથૈવાયં જગદ્ગણઃ ॥ ૧૩ ॥

અતશ્ચાત્મનિ કર્તૃત્વમકર્તૃત્વં ચ વૈ મુને ।
નિરિચ્છત્વાદકર્તાસૌ કર્તા સંનિધિમાત્રતઃ ॥ ૧૪ ॥

તે દ્વે બ્રહ્મણિ વિન્દેતિ કર્તૃતાકર્તૃતે મુને ।
યત્રૈવૈષ ચમત્કારસ્તમાશ્રિત્ય સ્થિરો ભવ ॥ ૧૫ ॥

તસ્માન્નિત્યમકર્તાહમિતિ ભાવનયેદ્દયા ।
પરમામૃતનામ્ની સા સમતૈવાવશિષ્યતે ॥ ૧૬ ॥

નિદાઘ શૃણુ સત્ત્વસ્થા જાતા ભુવિ મહાગુણાઃ ।
તે નિત્યમેવાભ્યુદિતા મુદિતાઃ સ્વ ઇવેન્દવઃ ॥ ૧૭ ॥

નાપદિ ગ્વાનિમાયાન્તિ નિશિ હેમામ્બુજં યથા ।
નેહન્તે પ્રકૃતાદન્યદ્રમન્તે શિષ્ટવર્ત્મનિ ॥ ૧૮ ॥

આકૃત્યૈવ વિરાજન્તે મૈત્ર્યાદિગુણવૃત્તિભિઃ ।
સમાઃ સમરસાઃ સૌમ્ય સતતં સાધુવૃત્તયઃ ॥ ૧૯ ॥

અબ્ધિવદ્ધતમર્યાદ ભવતિ વિશદાશયાઃ ।
નિયતિં ન વિમુગ્ધન્તિ મહાન્તો ભાસ્કરા ઇવ ॥ ૨૦ ॥

कोऽलं कथमिदं येति संसारमलमाततम् ।
 प्रवियार्यं प्रयत्नेन प्राज्ञेन सलसाधुना ॥ २१ ॥
 नाकर्मसु नियोक्तव्यं नानार्येण सलवसेत् ।
 द्रष्टव्यः सर्वसंलर्ता न मृत्युरवलेलया ॥ २२ ॥
 शरीरमस्थिमांसं य त्यक्त्वा रक्ताद्यशोभनम् ।
 भूतमुक्त्वावलीतन्तुं शिन्मात्रमवलोकयेत् ॥ २३ ॥
 उपाद्येयानुपतनं लेयैकान्तविसर्जनम् ।
 यदेतन्मनसो वृषं तद्भाष्यं विद्धि नेतरत् ॥ २४ ॥
 गुरुशास्त्रोक्तमार्गेण स्वानुभूत्या य शिद्धने ।
 ब्रह्मैवालमिति ज्ञात्वा वीतशोको भवेन्मुनिः ॥ २५ ॥
 यत्र निशितासिशतपातनमुत्पलताऽनवत्सोढ्यमग्निना
 दाडो डिमसेयनमिवाङ्गारवर्तनं यन्मनयर्थेव
 निरवधिनारायविडिरपातो निदाघविनोदनधारा-
 गृलशीकरवर्षाणमिव स्वशिरश्छेदः सुभनिद्रेव
 मूकीकराणमाननमुद्रेव बाधिर्यं मडानुपयय षवेदं
 नावलेलनया भवितव्यमेवं दृढवैराग्याद्बोधो भवति ॥
 गुरुवाङ्मयसमुद्भूतस्वानुभूत्यादिशुद्धया ।
 यस्याभ्यासेन तेनात्मा सततं यावलोङ्गयते ॥ २६ ॥
 विनष्टदिग्भ्रमस्यापि यथापूर्वं विभाति दिङ् ।
 तथा विज्ञानविध्वस्तं जगन्नास्तीति भावय ॥ २७ ॥
 न धनान्यकुर्वन्ति न मित्राणि न भान्धवाः ।
 न कायकलेशवैधुर्यं न तीर्थायतनाश्रयः ।
 केवलं तन्मनोमात्रमयेनासाद्यते पदम् ॥ २८ ॥
 यानि दुःभानि या तृष्णा दुःसला ये दुराधयः ।
 शान्तयेतःसु तत्सर्वं तमोऽर्केष्विव नश्यति ॥ २९ ॥
 मातरिव परं यान्ति विषमाणि मूढनि य ।
 विश्वासमिड भूतानि सर्वाणि शमशालिनि ॥ ३० ॥
 न रसायनपानेन न लक्ष्म्यालिङ्गितेन य ।

ન તથા સુખમાપ્નોતિ શમેનાન્તર્યથા જનઃ ॥ ૩૧ ॥

શ્રુત્વા સ્મૃષ્ટ્વા ચ ભુક્ત્વા ચ દૃષ્ટ્વા જ્ઞાત્વા શુભાશુભમ્ ।

ન લૃપ્યતિ ગ્લાયતિ ચઃ સ શાન્ત ઇતિ કથ્યતે ॥ ૩૨ ॥

તુષારકરબિંબાચ્છં મનો યસ્ય નિરાકુલમ્ ।

મરણોત્સવયુદ્ધેષુ સ શાન્ત ઇતિ કથ્યતે ॥ ૩૩ ॥

તપસ્વિષુ બહુજ્ઞેષુ યાજકેષુ નૃપેષુ ચ ।

બલવત્સુ ગુણાદ્યેષુ શમવાનેવ રાજતે ॥ ૩૪ ॥

સન્તોષામૃતપાનેન યે શાન્તાસ્તૃપ્તિમાગતાઃ ।

આત્મારામા મહાત્માનસ્તે મહાપદમાગતાઃ ॥ ૩૫ ॥

અપ્રાપ્તં હિ પરિત્યજ્ય સમ્પ્રાપ્તે સમતાં ગતઃ ।

અદૃષ્ટખેદાખેદો યઃ સન્તુષ્ટ ઇતિ કથ્યતે ॥ ૩૬ ॥

નાભિનન્દ્યસમ્પ્રાપ્તં પ્રાપ્તં ભુક્તે યથેષ્ણિતમ્ ।

યઃ સ સૌમ્યસમાચારઃ સન્તુષ્ટ ઇતિ કથ્યતે ॥ ૩૭ ॥

રમતે ધીર્યતાપ્રાપ્તે સાધ્વીવાડન્તઃપુરાજિરે ।

સા જીવન્મુક્તતોદેતિ સ્વરૂપાનન્દદાયિની ॥ ૩૮ ॥

યથાક્ષણં યથાશાસ્ત્રં યથાદેશં યથાસુખમ્ ।

યથાસંભવસત્સડ્ગમિમં મોક્ષપથક્રમમ્ ।

તાવદ્વિચારયેત્પ્રાણો યાવદ્વિશ્રાન્તિમાત્મનિ ॥ ૩૯ ॥

તુર્યવિશ્રાન્તિયુક્તસ્ય નિવૃત્તસ્ય ભવાર્ણવાત્ ।

જીવતોડજીવતશ્ચૈવ ગૃહસ્થસ્યાથવા યતેઃ ॥ ૪૦ ॥

નાકૃતેન કૃતેનાર્થો ન શ્રુતિસ્મૃતિવિભ્રમૈઃ ।

નિર્મન્દર ઇવામ્બોધિઃ સ તિષ્ઠતિ યથાસ્થિતઃ ॥ ૪૧ ॥

સર્વાત્મવેદનં શુદ્ધં યદોદેતિ તવાત્મકમ્ ।

ભાતિ પ્રસૃતિદિક્કાલબાહ્યં ચિદ્રૂપદેહકમ્ ॥ ૪૨ ॥

એવમાત્મા યથા યત્ર સમુલ્લાસમુપાગતઃ ।

તિષ્ઠત્યાશુ તથા તત્ર તદ્રૂપશ્ચ વિરાજતે ॥ ૪૩ ॥

યદિદં દૃશ્યતે સર્વં જગત્સ્થાવરજડ્ગમમ્ ।

તત્સુષુમાવિવ સ્વપ્નઃ કલ્પાન્તે પ્રવિનશ્યતિ ॥ ૪૪ ॥

ऋतमात्मा परंभ्रम सत्यमित्यादिः ।
 कल्पिता व्यवहारार्थं यस्य संज्ञा मडात्मनः ॥ ४५ ॥
 यथा कटकशब्दार्थः पृथग्भावो न काञ्चनात् ।
 न डेमकटकत्तद्गजगच्छब्दार्थता परा ॥ ४६ ॥
 तेनेयमिन्द्रजालश्रीर्जगति प्रवितन्त्यते ।
 द्रष्टुदृश्यस्य सत्तान्तर्बन्ध इत्यभिधीयते ॥ ४७ ॥
 द्रष्टा दृश्यवशाद्ब्रह्मो दृश्याभावे विमुच्यते ।
 जगत्त्वमडमित्यादिसर्गात्मा दृश्यमुच्यते ॥ ४८ ॥
 मनसैवेन्द्रजालश्रीर्जगति प्रवितन्त्यते ।
 यावदेतत्संभवति तावन्मोक्षो न विद्यते ॥ ४९ ॥
 भ्रमणं तन्त्यते विश्वं मनसैव स्वयंभुवा ।
 मनोमयमतो विश्वं यन्नाम परिदृश्यते ॥ ५० ॥
 न बाह्ये नापि लुदये सद्रूपं विद्यते मनः ।
 यदर्थं प्रतिभानं तन्मन इत्यभिधीयते ॥ ५१ ॥
 संकल्पनं मनो विद्धि संकल्पस्तत्र विद्यते ।
 यत्र संकल्पनं तत्र मनोऽस्तीत्यवगम्यताम् ॥ ५२ ॥
 संकल्पमनसी भिन्ने न कदाचन डेनयित् ।
 संकल्पजाते गलिते स्वरूपमवशिष्यते ॥ ५३ ॥
 अडं त्वं जगत्तित्यादौ प्रशान्ते दृश्यसंभ्रमे ।
 स्यात्तादृशी डेवलता दृश्ये सत्तामुपागते ॥ ५४ ॥
 मडाप्रलयसम्पत्तौ ङ्यसत्तां समुपागते ।
 अशेषदृश्ये सर्गादौ शान्तमेवावशिष्यते ॥ ५५ ॥
 अस्त्यनस्तमितो भास्वानजो देवो निरामयः ।
 सर्वदा सर्वकुत्सर्वः परमात्मेत्युदाहृतः ॥ ५६ ॥
 यतो वाचो निवर्तन्ते यो मुक्तैस्त्वगम्यते ।
 यस्य यात्मादिः संज्ञाः कल्पिता न स्वभावतः ॥ ५७ ॥
 चित्ताकाशं चिदाकाशमाकाशं च तृतीयकम् ।

દ્વાભ્યાં શૂન્યતરં વિદ્ધિ ચિદાકાશં મહામુને ॥ ૫૮ ॥

દેશાદેશાન્તરપ્રાપ્તૌ સંવિદો મધ્યમેવ યત્ ।

નિમેષેણ ચિદાકાશં તદ્વિદ્ધિ મુનિપુત્રગવ ॥ ૫૯ ॥

તસ્મિન્નિરસ્તનિઃશેષસંકલ્પસ્થિતિમેષિ ચેત્ ।

સર્વાત્મકં પદં શાન્તં તદા પ્રાપ્નોષ્યસંશયઃ ॥ ૬૦ ॥

ઉદિતૌદાર્યસૌન્દર્યવૈરાગ્યરસગર્ભિણી ।

આનન્દસ્યન્દિની ચૈષા સમાધિરભિધીયતે ॥ ૬૧ ॥

દૃશ્યાસંભવબોધેન રાગદ્વેષાદિતાનવે ।

રતિર્બલોદિતા યાસૌ સમાધિરભિધીયતે ॥ ૬૨ ॥

દૃશ્યાસંભવબોધો હિ જ્ઞાનં જ્ઞેયં ચિદાત્મકમ્ ।

તદેવ કેવલીભાવં તતોડન્યત્સકલં મૃષા ॥ ૬૩ ॥

મત્ત ઐરાવતો બદ્ધઃ સર્ષપીકોણકોટરે ।

મશકેન કૃતં યુદ્ધં સિંહૌઘેરેણુકોટરે ॥ ૬૪ ॥

પદ્માક્ષે સ્થાપિતો મેરુર્નિગીર્ણો ભૃંગસૂનુના ।

નિદાઘ વિદ્ધિ તાદૃક્ત્વં જગતેતદ્ભ્રમાત્મકમ્ ॥ ૬૫ ॥

ચિત્તમેવ હિ સંસારો રોગાદિકલેશદૂષિતમ્ ।

તદેવ તૈર્વિનિર્મુક્તં ભવાન્ત ઇતિ કથ્યતે ॥ ૬૬ ॥

મનસા ભાવ્યમાનો હિ દેહતાં યાતિ દેહકઃ ।

દેહવાસનયા મુક્તો દેહધર્મેર્ન લિપ્યતે ॥ ૬૭ ॥

કલ્પં ક્ષણીકરોત્યન્તઃ ક્ષણં નયતિ કલ્પતામ્ ।

મનોવિલાસસંસાર ઇતિ મે નિશ્ચિતા મતિઃ ॥ ૬૮ ॥

નાવિરતો દુશ્ચરિતાન્નાશાન્તો નાસમાહિતઃ ।

નાશાન્તમનસો વાપિ પ્રજ્ઞાનેનૈનમાપ્રુયાત્ ॥ ૬૯ ॥

તદ્બ્રહ્માનન્દમદ્રન્દ્રં નિર્ગુણં સત્યચિદ્ધનમ્ ।

વિદિત્વા સ્વાત્મનો રૂપં ન બિભેતિ કદાચન ॥ ૭૦ ॥

પરાત્પરં ચન્મહતો મહાન્તં

સ્વરૂપતેજોમયશાશ્વતં શિવમ્ ।

કવિં પુરાણં પુરુષં સનાતનં

सर्वेश्वरं सर्वदेवैरुपास्यम् ॥ ७१ ॥

अळं अळमेति नियतं मोक्षतेतुर्मुळात्मनाम् ।

द्वे पदे बन्धमोक्षाय निर्ममेति ममेति य ।

ममेति बध्यते जन्तुर्निर्ममेति विमुच्यते ॥ ७२ ॥

शुवेश्वराद्विदुषेण येतनायेतनात्मकम् ।

धक्षाणाद्विप्रवेशान्ता सृष्टिरीशेन कल्पिता ।

जाग्रदादिविमोक्षान्तः संसारो शुवकल्पितः ॥ ७३ ॥

त्रिणायिकादियोगान्ता धश्वरभ्रान्तिमाश्रिताः ।

लोकायतादिसांप्यान्ता शुवविल्लान्तिमाश्रिताः ॥ ७४ ॥

तस्मान्मुमुक्षिभिर्नैव मतिर्शुवेशवाद्योः ।

कार्या किंतु अळमतत्त्वं निश्चलेन विचार्यताम् ॥ ७५ ॥

अविशेषेण सर्वं तु यः पश्यति चिदन्वयात् ।

स अेव साक्षाद्विज्ञानी स शिवः स उरिविधिः ॥ ७६ ॥

दुर्लभो विषयत्यागो दुर्लभं तत्त्वदर्शनम् ।

दुर्लभा सलजावस्था सद्गुरोः करुणां विना ॥ ७७ ॥

उत्पन्नशक्तिर्बोधस्थ त्यक्तनिःशेषकर्मणः ।

योगिनः सलजावस्था स्वयमेवोपजायते ॥ ७८ ॥

यदा ल्येवैष अेतस्मिन्नल्पमाध्यन्तरं नरः ।

विजानाति तदा तस्य भयं स्थान्नत्र संशयः ॥ ७९ ॥

सर्वगं सख्यिदानन्दं ज्ञानयक्षुर्निरीक्षते ।

अज्ञानयक्षुर्नक्षेत भास्वन्तं भानुमन्दत् ॥ ८० ॥

प्रज्ञानमेव तद्ब्रह्म सत्यप्रज्ञानलक्षणम् ।

अेवं ब्रह्मपरिज्ञानादेव मर्त्याड्भूतो भवेत् ॥ ८१ ॥

भिद्यते लृद्यन्न्यिश्लिद्यन्ते सर्वसंशयाः ।

क्षीयन्ते यास्य कर्माणि तस्मिन्दृष्टे परावरे ॥ ८२ ॥

अनात्मतां परित्यज्य निर्विकारौ जगत्स्थितौ ।

अेकनिष्ठतयान्तस्थः संविन्मात्रपरो भव ॥ ८३ ॥

मरुभूमौ जलं सर्वं मरुभूमात्रमेव तत् ।

जगत्त्रयमिदं सर्वं त्रिन्मात्रं स्वविचारतः ॥ ८४ ॥

लक्ष्यालक्ष्यमतिं त्यज्वा यस्तिष्ठेत्तेवलात्मना ।

शिव एव स्वयं साक्षादयं ब्रह्मविदुत्तमः ॥ ८५ ॥

अधिष्ठानमनौपम्यमवाङ्मनसगोचरम् ।

नित्यं विभुं सर्वगतं सुसूक्ष्मं च तदव्ययम् ॥ ८६ ॥

सर्वशक्तेर्मंडेशस्य विलासो हि मनो जगत् ।

संयमासंयमाभ्यां च संसारं शान्तिमन्वगात् ॥ ८७ ॥

मनोव्याधेश्चिकित्सार्थमुपायं कथयामि ते ।

यद्यत्स्वाभिमतं वस्तु तत्त्यजन्मोक्षमश्नुते ॥ ८८ ॥

स्वायत्तमेकान्तहितं स्वेप्सितत्यागवेदनम् ।

यस्य दृष्टरतां यातं धिक्तं पुरुषकीटकम् ॥ ८९ ॥

स्वपौरुषेकसाध्येन स्वेप्सितत्यागरूपिणा ।

मनःप्रशममात्रेण विना नास्ति शुभा गतिः ॥ ९० ॥

असंकल्पनशस्त्रेण छिन्नं चित्तमिदं यदा ।

सर्वं सर्वगतं शान्तं ब्रह्म सम्पद्यते तदा ॥ ९१ ॥

भव भावनया मुक्तो मुक्तः परमया धिया ।

धारयात्मानमव्यग्रो ग्रस्तचित्तं चितः पदम् ॥ ९२ ॥

परं पौरुषमाश्रित्य नीत्वा चित्तमचित्तताम् ।

ध्यानतो लृट्याकाशे चिति विश्वङ्धारया ॥ ९३ ॥

मनो मारय निःशङ्कुं त्वां प्रबध्नन्ति नारयः ॥ ९४ ॥

अयं सोऽहमिदं तन्म अेतावन्मात्रकं मनः ।

तदभावनमात्रेण मात्रेणैव विलीयते ॥ ९५ ॥

छिन्नात्ममण्डलं व्योम्नि यथा शरद्वि धूयते ।

वातेन कल्पकेनैव तथान्तर्धूयते मनः ॥ ९६ ॥

कल्पान्तपवना वान्तु यान्तु चैकत्वमर्षवाः ।

तपन्तु द्वादशादित्या नास्ति निर्भनसः क्षतिः ॥ ९७ ॥

असंकल्पनमात्रैकसाध्ये सकलसिद्धिदे ।

असंकल्पातिसाम्राज्ये तिष्ठवष्टब्धतत्पदः ॥ ९८ ॥

न हि यञ्चलताडीनं मनः क्वचन दृश्यते ।

यञ्चलत्वं मनोधर्मो वह्नेर्धर्मो यथोषणता ॥ ९९ ॥

शेषा हि यञ्चलास्पन्दशक्तिश्चित्तत्वसंस्थिता ।

तां विद्धि मानसीं शक्तिं जगदाडंभरात्मिकाम् ॥ १०० ॥

यत्तु यञ्चलताडीनं तन्मनोऽमृतमुच्यते ।

तदेव य तपः शास्त्रसिद्धान्ते मोक्ष उच्यते ॥ १०१ ॥

तस्य यञ्चलता यैषा त्वविद्या वासनात्मिका ।

वासनापरनाम्नी तां विचारेल्ल विनाशय ॥ १०२ ॥

पौरुषेण प्रयत्नेन यस्मिन्नैव पदे मनः ।

योजयते तत्पदं प्राप्य निर्विकल्पो भवानद्य ॥ १०३ ॥

अतः पौरुषमाश्रित्य चित्तमाकृष्य येतसा ।

विशोकं पदमालम्ब्य निरातङ्गः स्थिरो भव ॥ १०४ ॥

मन एव समर्थं हि मनसो दृढनिग्रहे ।

अराजकः समर्थः स्याद्राज्ञो निग्रहकर्मणि ॥ १०५ ॥

तृषणाग्राह्यगृहीतानां संसारार्णवपातिनाम् ।

आवर्तेद्गुह्यमानानां दूरं स्वमन एव नौः ॥ १०६ ॥

मनसैव मनश्छित्त्वा पाशं परमबन्धनम् ।

भवादुत्तारयात्मानं नासावन्धेन तार्थते ॥ १०७ ॥

या योदेति मनोनाम्नी वासना वासितान्तरा ।

तां तां परिहरेत्प्राज्ञस्ततोऽविद्याक्षयो भवेत् ॥ १०८ ॥

भोगैकवासनां त्यक्त्वा त्यज त्वं भेदवासनाम् ।

भावाभावौ ततस्त्यक्त्या निर्विकल्पः सुधी भव ॥ १०९ ॥

शेष एव मनोनाशस्त्वविद्यानाश एव य ।

यत्तत्संवेद्यते किञ्चित्त्रास्थापरिवर्जनम् ॥ ११० ॥

अनास्थैव हि निर्वाणं दुःखमास्थापरिग्रहः ॥ १११ ॥

अविद्या विद्यमानैव नष्टप्रज्ञेषु दृश्यते ।

नाम्रैवाङ्गीकृताकारा सम्यक्प्रज्ञस्य सा कुतः ॥ ११२ ॥

तावत्संसारभृगुषु स्वात्मना सल द्देलिनम् ।

आन्दोलयति नीरन्ध्रं दृग्भङ्गकण्टकशालिषु ॥ ११३ ॥

अविद्या यावदस्यास्तु नोत्पन्ना क्षयकारिणी ।

स्वयमात्मावलोक्येच्छा मोहसंक्षयकारिणी ॥ ११४ ॥

अस्थाः परं प्रपश्यन्ताः स्वात्मनाशः प्रजायते ।

दृष्टे सर्वगते बोधे स्वयं ल्येषा विलीयते ॥ ११५ ॥

छेच्छामात्रमविधेयं तन्नाशो भोक्ष उच्यते ।

स यासंकल्पमात्रेण सिद्धो भवति वै मुने ॥ ११६ ॥

मनागपि मनोव्योम्नि वासनाशनी क्षये ।

कालिका तनुतामेति सिद्धादित्याप्रकाशनात् ॥ ११७ ॥

यैतान्युपातरहितं सामान्येन य सर्वगम् ।

यस्थित्त्वमनाभ्येयं स आत्मा परमेश्वरः ॥ ११८ ॥

सर्वं य भ्रुव्येदं भ्रुम नित्यसिद्धनमक्षतम् ।

कल्पनाभ्या मनोनाम्नी विद्यते न हि कायन ॥ ११९ ॥

न जायते न म्रियते किञ्चिदत्र जगत्त्रये ।

न य भावविकाराणां सत्ता क्वचन विद्यते ॥ १२० ॥

केवलं केवलाभासं सर्वसामान्यमक्षतम् ।

यैत्यानुपातरहितं चिन्मात्रमिह विद्यते ॥ १२१ ॥

तस्मिन्नित्ये तते शुद्धे चिन्मात्रे निरुपद्रवे ।

शान्ते शमसमाभोगे निर्विकारे सिद्धात्मनि ॥ १२२ ॥

यैषा स्वभावाभिमतं स्वयं संकल्प्य धावति ।

सिद्ध्यैत्यं स्वयमभ्वानं माननाम्न उच्यते ।

अतः संकल्पसिद्धेयं संकल्पेनैव नश्यति ॥ १२३ ॥

नाहं भ्रुमेति संकल्पात्सुदृढाद्ध्यते मनः ।

सर्वं भ्रुमेति संकल्पात्सुदृढान्मुच्यते मनः ॥ १२४ ॥

कृशोऽहं दृग्भङ्गोऽहं हस्तपादादिमानहम् ।

एति भावानुपेण व्यवहारेण बध्यते ॥ १२५ ॥

नाडं दृःभी न मे देडो बन्धः कोऽस्यात्मनि स्थितः ।
 षति भावानुरूपेण व्यवहारेण मुच्यते ॥ १२६ ॥

नाडं मांसं न यास्थीनि देहादन्यः परोऽस्यडम् ।
 षति निश्चितवानन्तः क्षीणाविधो विमुच्यते ॥ १२७ ॥

कल्पितेयमविद्येयमनात्मन्यात्मभावनात् ।
 परं पौरुषमाश्रित्य यत्नात्परमया धिया ।
 भोगेच्छां दूरतस्त्यक्त्वा निर्विकल्पः सुधी भव ॥ १२८ ॥

मम पुत्रो मम धनमडं सोऽयमिदं मम ।
 षतीयमिन्द्रजालेन वासनैव विवल्वाति ॥ १२९ ॥

मा भवाज्ञो भव ज्ञस्त्वं जडि संसारभावनाम् ।
 अनात्मन्यात्मभावेन डिमज्ञ षव रोदिति ॥ १३० ॥

कस्तवायं जडो मूडो देडो मांसमयोऽशुचिः ।
 यदर्थं सुभङ्गुःप्पात्स्यामवशः परिभूयसे ॥ १३१ ॥

अडो नु चित्रं यत्सत्यं ब्रह्म तद्विस्मृतं नृणाम् ।
 तिष्ठतस्तव कार्येषु मास्तु रागानुरञ्जना ॥ १३२ ॥

अडो नु चित्रं पद्मोत्थैर्भङ्गास्तन्तुभिद्रयः ।
 अविद्यमान या विद्या तथा विश्वं षिलीकृतम् ॥ १३३ ॥

षदं तद्भजतां यातं तृणमात्रं जगत्त्रयम् ॥

षत्युपनिषत् ॥ षति यतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

ऋभुः ॥ अथापरं प्रवक्ष्यामि शृणु तात यथायथम् ।
 अज्ञानभूः सप्तपदा ज्ञाभूः सप्तपदैव डि ॥ १ ॥

पदान्तराण्यसंख्यानि प्रभवन्त्यन्यथैतयोः ।
 स्वरुपावस्थितिर्मुक्तिस्तद्भ्रंशोऽडन्त्ववेदनम् ॥ २ ॥

शुद्धसन्मात्रसंवित्तेः स्वरुपान्न यलन्ति ये ।
 रागद्वेषादयो भावास्तेषां नाज्ञत्वसंभवः ॥ ३ ॥

यः स्वरुपपरिभ्रंशश्चेत्वार्ये चिति मज्जनम् ।
 अतस्मादपरो मोडो न भूतो न भविष्यति ॥ ४ ॥

અર્થાદર્થાન્તરં ચિત્તે યાતિ મધ્યે તુ યા સ્થિતિઃ ।
 સા ધ્વસ્તમનનાકારા સ્વરૂપસ્થિતિરુચ્યતે ॥ ૫ ॥
 સંશાન્તસર્વસંકલ્પા યા શિલાવદવસ્થિતિઃ ।
 જાગ્રન્નિદ્રાવિનિર્મુક્તા સા સ્વરૂપસ્થિતિઃ પરા ॥ ૬ ॥
 અહન્તાંશે ક્ષતે શાન્તે ભેદનિષ્પન્દચિત્તતા ।
 અજડા યા પ્રચલતિ તત્સ્વરૂપમિતીરિતમ્ ॥ ૭ ॥
 બીજં જાગ્રત્તથા જાગ્રન્મહાજાગ્રત્તથૈવ ચ ।
 જાગ્રત્સ્વપ્નસ્તથા સ્વપ્નઃ સ્વપ્નજાગ્રત્સુષુપ્તિકમ્ ॥ ૮ ॥
 ઇતિ સમવિધો મોહઃ પુનરેષ પરસ્પરમ્ ।
 શ્લિષ્ટો ભવત્યનેકાગ્ર્યં શ્રુણુ લક્ષણમસ્ય તુ ॥ ૯ ॥
 પ્રથમં ચેતનં ચત્સ્યાદનાખ્યં નિર્મલં ચિત્તઃ ।
 ભવિષ્યચ્ચિત્તજીવાદિનામશબ્દાર્થભાજનમ્ ॥ ૧૦ ॥
 બીજરૂપસ્થિતં જાગ્રદ્બીજજાગ્રત્તદુચ્યતે ।
 એષા જ્ઞાતેર્નવાવસ્થા ત્વજાગ્રત્સંસ્થિતિં શ્રુણુ ॥ ૧૧ ॥
 નવપ્રસૂતસ્ય પરાદયં ચાહમિદં મમ ।
 ઇતિ યઃ પ્રત્યયઃ સ્વસ્થસ્તજજાગ્રત્પ્રાગભાવનાત્ ॥ ૧૨ ॥
 અયં સોહહમિદં તન્મ ઇતિ જન્માન્તરોદિતઃ ।
 પીવરઃ પ્રત્યયઃ પ્રોક્તો મહાજાગ્રદિતિ સ્ફુટમ્ ॥ ૧૩ ॥
 અરૂઢમથવા રૂઢં સર્વથા તન્મયાત્મકમ્ ।
 યજજાગ્રતો મનોરાજયં યજજાગ્રત્સ્વપ્ન ઉચ્યતે ॥ ૧૪ ॥
 દ્વિચન્દ્રશુક્તિકારૂપ્યમૃગતૃષ્ણાદિભેદતઃ ।
 અભ્યાસં પ્રાપ્ય જાગ્રત્તત્સ્વપ્નો નાનાવિધો ભવેત્ ॥ ૧૫ ॥
 અલ્પકાલં મયા દૃષ્ટમેતન્નોદેતિ યત્ર હિ ।
 પરામર્ષઃ પ્રબુદ્ધસ્ય સ સ્વપ્ન ઇતિ કથ્યતે ॥ ૧૬ ॥
 ચિરં સંદર્શનાભાવાદપ્રકુલ્લં બૃહદ્વચઃ ।
 ચિરકાલાનુવૃત્તિસ્તુ સ્વપ્નો જાગ્રદિવોદિતઃ ॥ ૧૭ ॥
 સ્વપ્નજાગ્રદિતિ પ્રોક્તં જાગ્રત્યપિ પરિસ્ફુરત્ ।

षडवस्था परित्यागो जडा ज्वस्य या स्थितिः ॥ १८ ॥

भविष्यद्बुभोधाढ्या सौषुप्तिः सोच्यते गतिः ।

जगत्तस्यामवस्थायामन्तस्तमसि वीयते ॥ १९ ॥

समावस्था धमाः प्रोक्ता मया ज्ञानस्य वै द्विज ।

ऐकैका शतसंख्यात्र नानाविभवउपिष्ठी ॥ २० ॥

धमां समपदां ज्ञानभूमिमाकर्णयानघ ।

नानया ज्ञातया भूयो मोक्षपङ्के निमज्जति ॥ २१ ॥

वदन्ति बहुभेदेन वादिनो योगभूमिकाः ।

मम त्वभिमता नूनमिमा अेव शुभप्रदाः ॥ २२ ॥

अवबोधं विदुर्ज्ञानं तद्विदं सामभूमिकम् ।

मुक्तिस्तु ज्ञेयमित्युक्ता भूमिकासप्तकात्परम् ॥ २३ ॥

ज्ञानभूमिः शुभेच्छाभ्या प्रथमा समुदाहृता ।

विचारणा द्वितीया तु तृतीया तनुमानसी ॥ २४ ॥

सत्त्वापत्तिश्चतुर्थी स्यात्ततोऽसंसक्तिनामिका ।

पदार्थभावना षष्ठी सप्तमी तुर्यगा स्मृता ॥ २५ ॥

आसामन्तस्थिता मुक्तिर्यस्यां भूयो न शोचति ।

येतासां भूमिकानां त्वमिदं निर्वचनं श्रुणु ॥ २६ ॥

स्थितः किं मूढ अेवास्मि प्रेक्षेऽहं शास्त्रसज्जनैः ।

वैराग्यपूर्वमिच्छेति शुभेच्छेत्युच्यते बुधैः ॥ २७ ॥

शास्त्रसज्जनसम्पर्कवैराग्याभ्यासपूर्वकम् ।

सदाचारप्रवृत्तिर्या प्रोच्यते सा विचारणा ॥ २८ ॥

विचारणाशुभेच्छाभ्यामिन्द्रियार्थेषु रक्तता ।

यत्र सा तनुतामेति प्रोच्यते तनुमानसी ॥ २९ ॥

भूमिकात्रितयाभ्यासास्थिते तु विरतेर्वशात् ।

सत्त्वात्मनि स्थिते शुद्धे सत्त्वापत्तिरुदाहृता ॥ ३० ॥

दशाद्यतुष्टयाभ्यासादसंसर्गकला तु या ।

उद्वसत्त्वयमत्कारा प्रोक्ता संसक्तिनामिका ॥ ३१ ॥

भूमिकापञ्चकाभ्यासात्स्वात्मारामतया दृढम् ।
 आभ्यन्तराणां भाङ्ग्यानां पदार्थानामभावनात् ॥ ३२ ॥
 परप्रयुक्तेन चिरं प्रयत्नेनावबोधनम् ।
 पदार्थभावना नाम षष्ठी भवति भूमिका ॥ ३३ ॥
 भूमिषट्कचिराभ्यासाद्भेदस्थानुपलम्बनात् ।
 यत्स्वभाववैकनिष्ठत्वं सा ज्ञेया तुर्यगा गतिः ॥ ३४ ॥
 अेषा ङि श्रुवन्मुक्तोषु तुर्यावस्थेति विद्यते ।
 विदेहमुक्तिविषयं तुर्यातीतमतः परम् ॥ ३५ ॥
 ये निदाघ मडाभागाः सामर्मी भूमिमाश्रिताः ।
 आत्मारामा मडात्मानस्ते मडत्पदमागताः ॥ ३६ ॥
 श्रुवन्मुक्ता न मज्जन्ति सुषुप्तुःपरसस्थिते ।
 प्रकृतेनाथ कार्येण किञ्चित्कुर्वन्ति वा न वा ॥ ३७ ॥
 पार्श्वस्थबोधिताः सन्तः पूर्वाचरकमागतम् ।
 आचारमाचरत्येव सुषुप्तुवदुत्थिताः ॥ ३८ ॥
 भूमिकासमकं चैतद्धीमतामेव गोचरम् ।
 प्राप्य ज्ञानदशामेतां पशुभ्वेच्छाद्योऽपि ये ॥ ३९ ॥
 सदेहा वाप्यदेहा वा ते मुक्ता नात्र संशयः ।
 ज्ञानिर्हि ग्रन्थिविच्छेदस्तस्मिन्सति विमुक्तता ॥ ४० ॥
 मृगतृषणाभुबुद्ध्य्यादिशान्तिमात्रात्मकस्त्वसौ ।
 ये तु मोहार्णवात्तीर्णास्तैः प्राप्तं परमं पदम् ॥ ४१ ॥
 ते स्थिता भूमिकास्वासु स्वात्मलाभपरायणाः ।
 मनःप्रशमनोपायो योग इत्यभिधीयते ॥ ४२ ॥
 सप्तभूमिः स विज्ञेयः कथितास्ताश्च भूमिकाः ।
 अेतासां भूमिकानां तु गमं ब्रह्माभिधं पदम् ॥ ४३ ॥
 त्वत्ताडन्तात्मता यत्र परता नास्ति कायन ।
 न क्वचिद्भावकलना न भावाभाव गोचरा ॥ ४४ ॥
 सर्वं शान्तं निरालम्बं व्योमस्थं शाश्वतं शिवम् ।
 अनामयमनाभासमनामकमकारणम् ॥ ४५ ॥

न सन्नसन्न मध्यान्तं न सर्वं सर्वमेव य ।
 मनोवयोभिरग्राह्यं पूर्णात्पूर्णा सुभात्सुभम् ॥ ४६ ॥
 असंवेदनमाशान्तमात्मवेदनमाततम् ।
 सत्ता सर्वपदार्थानां नान्या संवेदनादृते ॥ ४७ ॥
 संबन्धे द्रष्टृदृश्यानां मध्ये दृष्टिर्छि यद्रूपः ।
 द्रष्टृदर्शनदृश्यादिवर्जितं तद्विदं पदम् ॥ ४८ ॥
 देशादेशं गते चित्ते मध्ये यथ्येतसो वओठिः ।
 अजाज्यसंविन्मननं तन्मयो भव सर्वदा ॥ ४९ ॥
 अजाग्रत्स्वप्नद्रस्य यत्ते गुपं सनातनम् ।
 अयेतनं याजडं य तन्मयो भव सर्वदा ॥ ५० ॥
 जडतां वर्जयित्वैकां शिलाया इदयं छि तत् ।
 अमनस्कस्वगुपं यत्तन्मयो भव सर्वदा ।
 चित्तं दूरे परित्यज्य योऽसि सोऽसि स्थिरो भव ॥ ५१ ॥
 पूर्वं मनः समुद्धितं परमात्मतत्त्वा-
 तेनाततं जगद्विदं सविकल्पजालम् ।
 शून्येन शून्यमपि विप्र यथाभरेण
 नीलत्वमुल्लसति यारुतराभिधानम् ॥ ५२ ॥
 संकल्पसंक्षयद्रलिते तु चित्ते
 संसारमोडमिडिका गलिता भवन्ति ।
 स्वयं विभाति शरदीव भमागतायां
 चिन्मात्रमेकमजमाद्यमनन्तमन्तः ॥ ५३ ॥
 अकर्तृकमरुङ्गं य गगने चित्रमुत्थितम् ।
 अद्रष्टृकं स्वानुभवमनिद्रस्वप्नदर्शनम् ॥ ५४ ॥
 साक्षिभूते समे स्वयं निर्विकल्पे सिदात्मनि ।
 निरिच्छं प्रतिभिम्बन्ति जगन्ति मुकुरे यथा ॥ ५५ ॥
 अेकं ब्रह्म सिदाकाशं सर्वात्मकमभ्रिडितम् ।
 षति भावय यत्नेन येतश्चाज्यत्यशान्तये ॥ ५६ ॥

रेभोपरेभावलिता यथैका पीवरी शिला ।
 तथा त्रैलोक्यवलितं ब्रह्मैकमिड दृश्यताम् ॥ ५७ ॥
 द्वितीयकारणाभावाद्दनुत्पन्नमिदं जगत् ।
 ज्ञातं ज्ञातव्यमधुना दृष्टं द्रष्टव्यमद्भुतम् ॥ ५८ ॥
 विश्रान्तोऽस्मि चिरं श्रान्तश्चिन्मात्रास्ति किंचन ।
 पश्य विश्रान्तसन्देशं विगताशेषकौतुकम् ॥ ५९ ॥
 निरस्तकल्पनाजलमथितत्वं परं पदम् ।
 त अथेव भूमतां प्राप्ताः संशान्ताशेषकिंविषाः ॥ ६० ॥
 मडाधियः शान्तधियो ये याता विमनस्कताम् ।
 जन्तोः कृतविचारस्य विगलद्भृत्तिचेतसः ॥ ६१ ॥
 मननं त्यजतो नित्यं किंचित्परिणतं मनः ।
 दृश्यं सन्त्यजतो डेयमुपादेयमुपेयुषः ॥ ६२ ॥
 द्रष्टारं पश्यतो नित्यमद्रष्टारमपश्यतः ।
 विज्ञातव्ये परे तत्त्वे जागृकस्य श्रुवतः ॥ ६३ ॥
 सुप्तस्य धनसंभोडमये संसारवर्त्मनि ।
 अत्यन्तपक्ववैराग्यादरसेषु रसेष्वपि ॥ ६४ ॥
 संसारवासनाजाले भगजाले धवाधुना ।
 त्रोटिते लृद्यग्रन्थौ श्रथे वैराग्यरंजसा ॥ ६५ ॥
 कातकं कृलमासाद्य यथा वारि प्रसीदति ।
 तथा विज्ञानवशातः स्वभावः सम्प्रसीदति ॥ ६६ ॥
 नीरागं निरुपासङ्गं निर्द्वन्द्वं निरुपाश्रयम् ।
 विनिर्याति मनो मोडाद्विडङ्गः पञ्चराटिव ॥ ६७ ॥
 शान्तसन्देशदौरात्वं गतकौतुकविभ्रमम् ।
 परिपूर्णात्तरं येतः पूर्वोन्मुखिव राजते ॥ ६८ ॥
 नाडं न यान्यदस्तीड ब्रह्मैवास्मि निरामयम् ।
 इत्थं सदस्तोर्मध्याद्यः पश्यति स पश्यति ॥ ६९ ॥
 अयत्नोपतेष्वक्षिद्गृष्टेषु यथा मनः ।
 नीरागमेव पतति तद्गडार्थेषु धीरधीः ॥ ७० ॥

परिज्ञायोपभुक्तो हि भोगो भवति तुष्टये ।
विज्ञाय सेवितश्चोरो मैत्रीमेति न चोरताम् ॥ ७१ ॥
अशङ्कितापि सम्प्राप्ता ग्रामयात्रा यथाध्वगैः ।
प्रेक्ष्यते तद्भवेव जैर्भोगश्रीरवलोक्यते ॥ ७२ ॥
मनसो निगृहीतस्य लीलाभोगोऽल्पकोऽपि यः ।
तमेवालभ्यविस्तारं क्लिष्टत्वाद्भुङ्क्ते मन्थते ॥ ७३ ॥
अद्भुमुक्तो मडीपालो ग्रासमात्रेण तुष्यति ।
परैरभद्रो नाकान्तो न राष्ट्रं भुङ्क्ते मन्थते ॥ ७४ ॥
उस्तं हतेन सम्पीड्य दन्तैर्दन्तान्वियूष्यथ यः ।
अङ्गान्यङ्गैरिवाकम्य जयेदाद्यै स्वकं मनः ॥ ७५ ॥
मनसो विजयान्नात्या गतिरस्ति भवाएवि ।
महानरकसाम्राज्ये मत्तदुष्कृतवारणाः ॥ ७६ ॥
आशाशरशलाकाढ्या दुर्जया डीन्द्रियारयः ।
प्रक्षीणयित्तदर्पस्य निगृहीतेन्द्रियद्विषः ॥ ७७ ॥
पद्मिन्य षव हेमन्ते क्षीयन्ते भोगवासनाः ।
तावन्निशीव वेताला वसन्ति हृदि वासनाः ।
ऐकतत्त्वदृढाभ्यासाधावन्न विजितं मनः ॥ ७८ ॥
भृत्योऽभिमतकर्तृत्वान्मन्त्री सर्वार्थकारणात् ।
सामन्तश्चेन्द्रियाकान्तेर्मनो मन्ये विवेकिनः ॥ ७९ ॥
लालनात्स्निग्धललना पालानात्पालकः पिता ।
सुदुष्टुत्तमविन्यासान्मनो मन्ये मनीषिणः ॥ ८० ॥
स्वालोकतः शास्त्रदृशा स्वबुद्ध्या स्वानुभावतः ।
प्रयच्छति परां सिद्धिं त्यक्त्वात्मानं मनःपिता ॥ ८१ ॥
सुदुष्टः सुदृढः स्वयच्छः सुकान्तः सुप्रभोधितः ।
स्वगुणैर्नोर्जितो भाति हृदि हृद्यो मनोमणिः ॥ ८२ ॥
अनं मनोमणिं ब्रह्मन्-अडुपङ्कलङ्कितम् ।
विवेकवाशिणं सिद्ध्यै प्रक्षात्यालोकवान्भव ॥ ८३ ॥

विवेकं परमाश्रित्य बुद्ध्या सत्यमवेक्ष्य य ।
 छन्द्याशीनलं श्रित्वा तीर्णो भव भवार्णवात् ॥ ८४ ॥
 आस्थामात्रमनन्तानां दुःखानामाकरं विदुः ।
 अनास्थामात्रमभितः सुखानामालयं विदुः ॥ ८५ ॥
 वासनातन्तुबद्धोऽयं लोको विपरिवर्तते ।
 सा प्रसिद्धातिदुःखाय सुखायोच्छेदमागता ॥ ८६ ॥
 धीरोऽप्यतिबहुज्ञोऽपि कुलजोऽपि मडानपि ।
 तृषणाया बध्धते जन्तुः सिद्धः शूङ्खलया यथा ॥ ८७ ॥
 परमं पौरुषं यत्प्रमास्थादाय सृष्टमम् ।
 यथाशास्त्रमनुद्वेगमायस्को न सिद्धिमाङ् ॥ ८८ ॥
 अलं सर्वमिदं विश्वं परमात्माडमच्युतः ।
 नान्यदस्तीति संवित्त्वा परमा सा ङ्यडङ्कृतिः ॥ ८९ ॥
 सर्वस्माद्व्यतिरिक्तोऽलं वालाग्रादध्यलं तनुः ।
 छति या संविदो ब्रह्मन्दितीयाडङ्कृतिः शुभा ॥ ९० ॥
 मोक्षायैषा न बन्धाय ञ्चवन्मुक्तस्य विद्यते ॥ ९१ ॥
 पाणिपादादिमात्रोऽयमडमित्येष निश्चयः ।
 अलंकारस्तृतीयोऽसौ लौकिकस्तुच्छ ऐव सः ॥ ९२ ॥
 ञ्चव ऐव दुरात्मासौ कन्धः संसारदुस्तरोः ।
 अनेनाभिडतो जन्तुरधोऽधः परिधावति ॥ ९३ ॥
 अनया दुरलंङ्कृत्या भावात्संत्यक्तया चिरम् ।
 शिष्टालंकारवाञ्छन्तुः शमवान्याति मुक्तताम् ॥ ९४ ॥
 प्रथमौ द्वावलंकारावङ्गीकृत्य त्वलौकिकौ ।
 तृतीयाडङ्कृतिस्त्याज्या लौकिकी दुःखदायिनी ॥ ९५ ॥
 अथ ते अपि संत्यज्य सर्वालंङ्कृतिवर्जितः ।
 स तिष्ठति तथात्युच्चैः परमेवाधिरोडति ॥ ९६ ॥
 भोगेच्छामात्रको बन्धस्तत्त्यागो मोक्ष उच्यते ।
 मनसोऽभ्युद्यो नाशो मनोनाशो मडोदयः ॥ ९७ ॥

ज्ञाननो नाशमभ्येति मनोऽज्ञस्य छि शृङ्खला ।

नानन्दं न निरानन्दं न थलं नाथलं स्थिरम् ।

न सन्नासन्न चैतेषां मध्यं ज्ञानिमनो विदुः ॥ ८८ ॥

यथा सौक्ष्म्याच्चिदाभास्य आकाशो नोपलक्ष्यते ।

तथा निरंशश्चिद्भावः सर्वगोऽपि न लक्ष्यते ॥ ८९ ॥

सर्वसंकल्परहिता सर्वसंज्ञाविवर्जिता ।

सैषा चिदविनाशात्मा स्वात्मेत्यादिकृताभिधा ॥ १०० ॥

आकाशशतभागाएषा ज्ञेषु निष्कलरूपिणी ।

सकलामलसंसारस्वरूपैकात्मदर्शिनी ॥ १०१ ॥

नास्तमेति न थोद्वेति नोत्तिष्ठति न तिष्ठति ।

न थ याति न थायाति न थ नेड न येड चित् ॥ १०२ ॥

सैषा चियमलाकारा निर्विकल्पा निरास्पदा ॥ १०३ ॥

आदौ शमदमप्रायैर्गुणैः शिष्यं विशोधयेत् ।

पश्चात्सर्वमिदं ब्रह्म शुद्धस्त्वमिति बोधयेत् ॥ १०४ ॥

अज्ञस्यार्धप्रबुद्धस्य सर्वं ब्रह्मेति थो वद्वेत् ।

मडानररकजालेषु स तेन विनियोजितः ॥ १०५ ॥

प्रबुद्धबुद्धेः प्रक्षीणभोगेच्छस्य निराशिषः ।

नास्त्यविधामलमिति प्राज्ञस्तूपद्विशेदुः ॥ १०६ ॥

सति दीप षवालोडः सत्यर्क षव वासरः ।

सति पुष्प षवामोदश्चिति सत्यं जगतथा ॥ १०७ ॥

प्रतिभासत अवेदं न जगत्परमार्थतः ।

ज्ञानदृष्टौ प्रसन्नायां प्रबोधविततोदये ॥ १०८ ॥

यथावज्ज्ञास्यसि स्वस्थो मद्वाग्वृष्टिबलाबलम् ।

अविद्ययैवोत्तमथा स्वार्थनाशोधमार्थया ॥ १०९ ॥

विधा सम्प्राप्यते ब्रह्म-सर्वदोषापडारिणी ।

शाम्यति ष्यस्त्रमस्त्रेण मलेन क्षाल्यते मलम् ॥ ११० ॥

शमं विषं विषेणैति रिपुणा षन्यते रिपुः ।

षदृशी भूतमाथेयं था स्वनाशेन षर्षदा ॥ १११ ॥

न लक्ष्यते स्वभावोऽस्या वीक्ष्यमाज्ञैव नश्यति ।
नास्त्येषा परमार्थेनेत्येवं भावनयेद्भया ॥ ११२ ॥

सर्वं ब्रह्मेति यस्यान्तर्भावना सा हि मुक्तिदा ।
भेददृष्टिरविद्यैयं सर्वथा तां विसर्जयेत् ॥ ११३ ॥

मुने नासाधते तद्धि पदमक्षयमुच्यते ।
कुतो जातेयमिति ते द्विज मास्तु विचारणा ॥ ११४ ॥

धर्मां कथमहं उन्मीत्येषा तेऽस्तु विचारणा ।
अस्तं गतायां क्षीणायामस्यां ज्ञास्यसि तत्पदम् ॥ ११५ ॥

यत् अेषा यथा यैषा यथा नष्टेत्यभएऽतम् ।
तदस्या रोगशालाया यत्नं कुरु चिकित्सने ॥ ११६ ॥

यथैषा जन्मदुःखेषु न भूयस्त्वां नियोक्ष्यति ।
स्वात्मनि स्वपरिस्थितैः स्फुरत्यथैश्चिदार्णवः ॥ ११७ ॥

अेकात्मकमभएऽं तदित्यन्तर्भाव्यतां दृढम् ।
किञ्चित्क्षुम्भितरूपा सा चिच्छक्तिश्चिन्मयाएविवि ॥ ११८ ॥

तन्मयैव स्फुरत्यथ्वा तत्रैवोर्मिरिवाएविवि ।
आत्मन्येवात्मना व्योम्नि यथा सरसि मारुतः ॥ ११९ ॥

तथैवात्मात्मशक्त्यैव स्वात्मन्येवैति लोलताम् ।
क्षणां स्फुरति सा देवी सर्वशक्तितया तथा ॥ १२० ॥

देशकालक्रियाशक्तिर्न यस्याः सम्प्रकर्षणो ।
स्वस्वभावं विदित्वोच्यैरथ्यनन्तपदे स्थिता ॥ १२१ ॥

रूपं परिमितेनासौ भावयत्यविभाविता ।
यदैवं भावितं रूपं तथा परमकान्तया ॥ १२२ ॥

तदैवैनामनुगता नामसंख्यादिका दृशः ।
विकल्पकलिताकारं देशकालक्रियास्पदम् ॥ १२३ ॥

चितो रूपमिदं ब्रह्मक्षेत्रज्ञं एति कथ्यते ।
वासनाः कल्पयन्सोऽपि यात्यहंकारतां पुनः ॥ १२४ ॥

अहङ्कारो विनिर्णैता कलङ्गी बुद्धिरुच्यते ।

बुद्धिः संकल्पिताकारा प्रयाति मननास्पदम् ॥ १२५ ॥
 मनो धनविकल्पं तु गच्छतीन्द्रियतां शनैः ।
 पाणिपादमयं द्देहमिन्द्रियाणि विदुर्बुधाः ॥ १२६ ॥
 अेवं श्रुवो ङि संकल्पवासनारज्जुवेष्टितः ।
 दुःखजालपरीतात्मा क्मादायाति नीयताम् ॥ १२७ ॥
 षति शक्तिमयं येतो धनाङ्कारतां गतम् ।
 कोशकारङ्किमिरिव स्वेच्छया याति बन्धनम् ॥ १२८ ॥
 स्वयं कल्पित तन्मात्राजालभ्यन्तरवर्ति य ।
 परां विवशतामेति शृङ्खलाबद्धसिङ्घवत् ॥ १२९ ॥
 क्वचिन्मनः क्वचिद्बुद्धिः क्वचिज्ज्ञानं क्वचिच्छ्रिया ।
 क्वचिद्देतदङ्कारः क्वचिच्छ्रित्तमिति स्मृतम् ॥ १३० ॥
 क्वचित्प्रकृतित्पुक्तं क्वचिन्मायेति कल्पितम् ।
 क्वचिन्मलमिति प्रोक्तं क्वचित्कर्मेति संस्मृतम् ॥ १३१ ॥
 क्वचिद्बन्ध षति प्यातं क्वचित्पुर्व्यष्टकं स्मृतम् ।
 प्रोक्तं क्वचिदविद्येति क्वचिद्विच्छेति संमतम् ॥ १३२ ॥
 षश्वमं संसारमपिलमाशापाशविधायकम् ।
 दधदन्तःकृलैर्लीनं वटधाना वटं यथा ॥ १३३ ॥
 चिन्तानलशिष्पादग्धं कोपाजगरयर्वितम् ।
 कामाब्धिकल्लोलरतं विस्मृतात्मपितामडम् ॥ १३४ ॥
 समुद्धर मनो ब्रह्मन्मातङ्गमिव कर्दमात् ।
 अेवं श्रुवाश्रिता भावा भवभावनयाङ्किताः ॥ १३५ ॥
 ब्रह्मणा कल्पिताकारा लक्षशोऽप्यथ कोटिशः ।
 संप्यातीताः पुरा जाता जायन्तेऽद्यापि चाभितः ॥ १३६ ॥
 उत्पत्स्यन्तेऽपि यैवान्ये कल्पौघा षव निर्जरात् ।
 डेचित्प्रथमजन्मानः डेचिज्जन्मशताधिकाः ॥ १३७ ॥
 डेचिख्यासंप्यजन्मानः डेचिद्विचित्रिभवान्तराः ।
 डेचिच्छिन्नरगन्धर्वविधाधरमडोरगाः ॥ १३८ ॥

केचिर्दुर्न्द्वरुणास्त्र्यक्षाधोक्षजपमजाः ।
 केचिद्ब्रह्मणामूपालवैश्यशूद्रगणाः स्थिताः ॥ १३८ ॥
 केचित्तृणौषधीवृक्षफलमूलपतङ्गकाः ।
 केचित्कदम्बजम्बीरसालतालतमालकाः ॥ १४० ॥
 केचिन्मलेन्द्रमलयसख्यमन्दरमेरवः ।
 केचित्क्षारोदधिक्षीरघृतेक्षुजलराशयः ॥ १४१ ॥
 केचिद्विशालाः कुकुभः केचिन्नद्यो मडारयाः ।
 विडायस्युथ्यैः केचिन्निपतन्त्युत्पतन्ति य ॥ १४२ ॥
 कन्तुका षव उस्तेन मृत्युनाऽविरतं उताः ।
 भुक्त्वा जन्मसदस्त्राणि भूयः संसारसंकटे ॥ १४३ ॥
 पतन्ति केचिदुभुधाः सम्प्राप्यापि विवेकताम् ।
 द्विकालाधनवच्छिन्नमात्मतत्त्वं स्वशक्तितः ॥ १४४ ॥
 वीलयैव यदादत्ते द्विकालकलितं वपुः ।
 तदेव श्रुवपर्यायवासनावेशतः परम् ॥ १४५ ॥
 मनः सम्पद्यते लोलं कलनाकलनोन्मुषम् ।
 कलयन्ती मनःशक्तिरादौ भावयति क्षणात् ॥ १४६ ॥
 आकाशभावनामच्छां शब्दबीजरसोन्मुषीम् ।
 ततस्तद्धनतां यातं धनस्यन्दकमान्मनः ॥ १४७ ॥
 भावयत्यनिलस्यन्दं स्पर्शाबीजरसोन्मुषम् ।
 ताभ्यामाकाशवाताभ्यां दृढाभ्यासवशात्ततः ॥ १४८ ॥
 शब्दस्पर्शस्वर्गुपाभ्यां संघर्षाज्जन्यतेऽनलः ।
 उपतन्मात्रसहितं त्रिभिस्तैः सङ्गं संमितम् ॥ १४९ ॥
 मनस्तादृग्गुणगतं रसतन्मात्रवेदनम् ।
 क्षणाद्येतत्प्रां शैत्यं जलसंवित्ततो भवेत् ॥ १५० ॥
 ततस्तादृग्गुणगतं मनो भावयति क्षणात् ।
 गन्धतन्मात्रमेतस्माद्भूमिसंवित्ततो भवेत् ॥ १५१ ॥
 अथेत्थंभूततन्मात्रवेष्टितं तनुतां जडत् ।
 वपुर्वह्निकणाकारं स्फुरितं व्योम्नि पश्यति ॥ १५२ ॥

अडंकारकलायुक्तं बुद्धिबीजसमन्वितम् ।
 तत्पूर्यष्टकमित्युक्तं भूतद्वृत्पद्मषट्पदम् ॥ १५३ ॥
 तस्मिंस्तु तीव्रसंवेगाद्भावयद्भासुरं वपुः ।
 स्थूलतामेति पाडेन मनो बिल्वकुलं यथा ॥ १५४ ॥
 मूषास्थद्रुतडेमात्सं स्फुरितं विमलाम्बरे ।
 संनिवेशमथादत्ते तत्तेजः स्वस्वभावतः ॥ १५५ ॥
 उर्ध्वं शिरःपिण्डमयमधः पादमयं तथा ।
 पार्श्वयोर्दस्तसंस्थानं मध्ये योदरधर्मिणाम् ॥ १५६ ॥
 कालेन स्फुटतामेत्य भवत्यमलविग्रहम् ।
 बुद्धिसत्त्वबलोत्साहविज्ञानैश्वर्यसंस्थितः ॥ १५७ ॥
 स शेव भगवान्ब्रह्मा सर्वलोकपितामहः ।
 अवलोक्य वपुर्ब्रह्मा दान्तमात्मीयमुत्तमम् ॥ १५८ ॥
 चिन्तामभ्येत्य भगवांस्त्रिकावामलदर्शनः ।
 ऐतस्मिन्परमाकाशे चिन्मात्रैकात्मरूपिणी ॥ १५९ ॥
 अदृष्टपारपर्यन्ते प्रथमं किं भवेदिति ।
 ष्टि चिन्तितवान्ब्रह्मा सद्यो जातामलात्मदृक् ॥ १६० ॥
 अपश्यत्सर्गवृन्दानि समतीतान्यनेकशः ।
 स्मरत्यथो स सकलान्सर्वधर्मगुणकृमात् ॥ १६१ ॥
 लीलया कल्पयामास चित्राः संकल्पतः प्रजाः ।
 नानाधारसमारम्भा गन्धर्वनगरं यथा ॥ १६२ ॥
 तासां स्वर्गापवर्गार्थं धर्मकामार्थसिद्धये ।
 अनन्तानि विचित्राणि शास्त्राणि समकल्पयत् ॥ १६३ ॥
 विरञ्चिरूपान्मनसः कल्पितत्वाज्जगत्स्थितेः ।
 तावत्स्थितिरियं प्रोक्ता तन्नाशे नाशमाप्नुयात् ॥ १६४ ॥
 न जायते न म्रियते क्वचित्किञ्चित्कदायन ।
 परमार्थेन विप्रेन्द्र मिथ्या सर्वं तु दृश्यते ॥ १६५ ॥
 कोशमाशासुज्जानां संसाराडंबरं त्यज ।

असदेतदिति ज्ञात्वा मातृभावं निवेशय ॥ १६६ ॥
 गन्धर्वनगरस्यार्थे भूषितेऽभूषिते तथा ।
 अविद्यांशे सुतादौ वा कः कः सुभट्टुःभयोः ॥ १६७ ॥
 धनदारेषु वृद्धेषु दुःखयुक्तं न तुष्टता ।
 वृद्धायां मोहमायायां कः समाश्रासवानिड ॥ १६८ ॥
 यैरेव जायते रागो मूर्धस्याधिकतां गतैः ।
 तैरेव भागैः प्राज्ञस्य विराग उपजायते ॥ १६९ ॥
 अतो निदाघ तत्त्वज्ञ व्यवहारेषु संसृतेः ।
 नष्टं नष्टमुपेक्षस्व प्राप्तं प्राप्तमुपाहर ॥ १७० ॥
 अनागतानां भोगानामवाञ्छनमकृत्रिमम् ।
 आगतानां च संभोगं धृतिं पण्डितवक्ष्याम ॥ १७१ ॥
 शुद्धं सदसतोर्मध्यं पदं बुद्ध्यावलंब्य च ।
 सबाह्यात्म्यन्तरे दृश्यं मा गृह्णाण विमुञ्च्य मा ॥ १७२ ॥
 यस्य येच्छा तथानिच्छा ज्ञस्य कर्मणि तिष्ठतः ।
 न तस्य लिप्यते प्रज्ञा पद्मपत्रमिवाम्बुभिः ॥ १७३ ॥
 यदिति ते नेन्द्रियार्थश्रीः स्पन्दते लृष्टि वै द्विज ।
 तदा विज्ञातविज्ञेया समुत्तीर्णा भवार्णवात् ॥ १७४ ॥
 उच्यैःपदाय परया प्रज्ञया वासनागणत् ।
 पुष्पाद्रन्ध्रमपोह्यारं येतोवृत्तिं पृथक्कुरु ॥ १७५ ॥
 संसाराम्बुनिधावस्मिन्वासनाम्बुपरिप्लुते ।
 ये प्रज्ञानावमारुढास्ते तीर्णाः पण्डिताः परे ॥ १७६ ॥
 न त्यजन्ति न वाञ्छन्ति व्यवहारं जगद्गतम् ।
 सर्वमेवानुवर्तन्ते पारावारविद्यो जनाः ॥ १७७ ॥
 अनन्तस्थात्मतत्त्वस्य सत्तासामान्यरूपिणः ।
 शितश्चेत्योन्मुभत्वं यत्तत्संकल्प्याङ्कुरं विदुः ॥ १७८ ॥
 लेशतः प्राप्तसत्ताकः स एव घनतां शनैः ।
 याति शितत्वमापूर्वं दृढं जाज्याय मेघवत् ॥ १७९ ॥

भावयन्ति चितिश्चैत्यं व्यतिरिक्तमिवात्मनः ।

संकल्पतामिवायाति भीजमङ्कुरतामिव ॥ १८० ॥

संकल्पनं हि संकल्पः स्वयमेव प्रजायते ।

वर्धते स्वयमेवाशु दुःखाय न सुखाय यत् ॥ १८१ ॥

मा संकल्पय संकल्पं मा भावं भावय स्थितौ ।

संकल्पनाशने यत्तो न भूयोऽननुगच्छति ॥ १८२ ॥

भावनाभावमात्रेण संकल्पः क्षीयते स्वयम् ।

संकल्पेनैव संकल्पं मनसैव मनो मुने ॥ १८३ ॥

छित्वा स्वात्मानि तिष्ठ त्वं किमेतावति दृष्टरम् ।

यथैवेदं नभः शून्यं जगच्छून्यं तथैव हि ॥ १८४ ॥

तादुलस्य यथा यर्म यथा ताम्रस्य कालिमा ।

नश्यति क्रियया विप्र पुरुषस्य तथा मलम् ॥ १८५ ॥

शुवस्य तादुलस्येव मलं सलजमध्यलम् ।

नश्यत्येव न सन्नेहस्तस्माद्दुधोगवान्भवेत् ॥ १८६ ॥

इति मडोपनिषत् ॥ इति पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

अन्तरास्थां परित्यज्य भावश्रीं भावनामयीम् ।

योऽसि सोऽसि जगत्यस्मिंस्वीलया विहरानघ ॥ १ ॥

सर्वत्राडमकर्तेति दृढभावनयानया ।

परमामृतनाम्नी सा समतैवावशिष्यते ॥ २ ॥

भेदोऽस्मात्सविलासेषु स्वात्मकर्तृत्यैकया ।

स्वसंकल्पे क्षयं याते समतैवावशिष्यते ॥ ३ ॥

समता सर्वभावेषु यासौ सत्यपरा स्थितिः ।

तस्यामवस्थितं चित्तं न भूयो जन्मभाग्भवेत् ॥ ४ ॥

अथवा सर्वकर्तृत्वमकर्तृत्वं य वै मुने ।

सर्वं त्यक्त्वा मनः पीत्वा योऽसि सोऽसि स्थिरो भव ॥ ५ ॥

शेषस्थिरो समाधानो येन त्यजसि तत्त्यज ।

चिन्मनःकलनाकारं प्रकाशतिमिरादिकम् ॥ ६ ॥

वासनां वासितारं य प्राणस्यन्तनपूर्वकम् ।
 समूलमपिलं त्यक्त्वा व्योमसाम्यः प्रशान्तधीः ॥ ७ ॥
 वृष्ट्यात्सम्परित्यज्य सर्ववासनपङ्क्तयः ।
 यस्तिष्ठति गतव्यग्रः स मुक्तः परमेश्वरः ॥ ८ ॥
 वृष्टं वृष्टव्यमपिलं भ्रान्तं भ्रान्त्या दिशो दश ।
 युक्त्या वै यरतो ज्ञस्य संसारो गोष्पदाकृतिः ॥ ९ ॥
 सभाज्याभ्यन्तरे देहे ज्यघ ऊर्ध्वं य दिक्षु य ।
 एत आत्मा ततोऽप्यात्मा नास्त्यनात्ममयं जगत् ॥ १० ॥
 न तदस्ति न यत्राहुं न तदस्ति न तन्मयम् ।
 किमन्यदभियाञ्छामि सर्वं सञ्चिन्मयं ततम् ॥ ११ ॥
 समस्तं भ्रुविदं ब्रह्म सर्वमात्मेदमाततम् ।
 अहमन्य एदं यान्यदिति भ्रान्तिं त्यजानघ ॥ १२ ॥
 तते ब्रह्मघने नित्ये संभवन्ति न कल्पिताः ।
 न शोकोऽस्ति न मोडोऽस्ति न जरास्ति न जन्म वा ॥ १३ ॥
 यदस्तीह तदेवास्ति विज्वरो भव सर्वदा ।
 यथाप्राप्तानुभवतः सर्वत्रानभियाञ्छनात् ॥ १४ ॥
 त्यागादानपरित्यागी विज्वरो भव सर्वदा ।
 यस्येदं जन्म पाश्चात्यं तमाश्वेव मडामते ॥ १५ ॥
 विशन्ति विधा विमला मुक्ता वेषुभिवोत्तमम् ।
 विरक्तमनसां सम्यक्त्वप्रसङ्गाद्दुदाहृतम् ॥ १६ ॥
 द्रष्टुर्दृश्यसमायोगात्प्रत्ययानन्दनिश्चयः ।
 यस्तं स्वमात्मतत्त्वोत्थं निष्पन्दं समुपास्मडे ॥ १७ ॥
 द्रष्टृदर्शनदृश्यानि त्यक्त्वा वासनया सह ।
 दर्शनप्रत्ययाभासमात्मानं समुपास्मडे ॥ १८ ॥
 द्वयोर्मध्यगतं नित्यमस्तिनास्तीति पक्षयोः ।
 प्रकाशनं प्रकाशानामात्मानं समुपास्मडे ॥ १९ ॥
 सन्त्यज्य वृद्धुशानं देवमन्यं प्रयान्ति ये ।
 ते रत्नमभियाञ्छन्ति त्यक्तुस्तस्थकौस्तुभाः ॥ २० ॥

उत्थितानुत्थितानेतामिन्द्रियारीन्पुनः पुनः ।
 उन्धाद्विवेकदण्डेन वज्रैरेव हरिर्गिरीन् ॥ २१ ॥
 संसाररात्रिदुःस्वप्ने शून्ये देहमये भ्रमे ।
 सर्वमेवापवित्रं तद्दृष्टं संसृतिविभ्रमम् ॥ २२ ॥
 अज्ञानोपहतो बाल्ये यौवने वनिताहतः ।
 शेषे कलत्रयिन्तार्तः किं करोति नराधमः ॥ २३ ॥
 सतोऽसत्ता स्थिता मूर्ध्नि रम्याणां मूर्ध्वरम्यता ।
 सुभानां मूर्ध्निदुःभानि डिमेकं संश्रयाम्यहम् ॥ २४ ॥
 येषां निमेषणामेषौ जगतः प्रलयोदयौ ।
 तादृशाः पुरुषा यान्ति मादृशां गणनैव का ॥ २५ ॥
 संसार एव दुःभानां सीमान्तं धृति कथ्यते ।
 तन्मध्ये पतिते देहे सुभमासाधते कथम् ॥ २६ ॥
 प्रबुद्धोऽस्मि प्रबुद्धोऽस्मि दृष्टश्चोरोऽयमात्मनः ।
 मनो नाम निहन्येनं मनसास्मि शिरं हृतः ॥ २७ ॥
 मा षेदं भज उयेषु नोपादयपरो भव ।
 उयादयादृशौ त्यक्त्वा शेषस्थः सुस्थिरो भव ॥ २८ ॥
 निराशता निर्भयता नित्यता समता ज्ञाता ।
 निरीहता निष्क्रियता सौम्यता निर्विकल्पता ॥ २९ ॥
 धूर्मेत्री मनस्तुष्टिर्मुदृता मूढभाषिता ।
 उयोपादयनिर्मुक्ते ज्ञे तिष्ठन्त्यपवासनम् ॥ ३० ॥
 गृहीततृष्णाशभरीवासनाजालमाततम् ।
 संसारवाशिप्रसृतं यिन्तातन्तुभिराततम् ॥ ३१ ॥
 अनया तीक्ष्णया तात छिन्धि बुद्धिशलाकया ।
 वात्ययेवाम्बुदं जालं छित्त्वा तिष्ठ तते पदे ॥ ३२ ॥
 मनसैव मनश्छित्त्वा कुठारेणैव पादपम् ।
 पदं पावनमासाद्य सद्य एव स्थिरो भव ॥ ३३ ॥
 तिष्ठ-गच्छन्स्वपञ्चाग्रनिवसन्नुत्पतन्पतन् ।

અસદેવેદમિત્યન્તં નિશ્ચિત્યાસ્તાં પરિત્યજ ॥ ૩૪ ॥

દૃશ્યમાશ્રયસીદં ચેત્તત્સચ્ચિત્તોઽસિ બન્ધવાન્ ।

દૃશ્યં સન્ત્યજસીદં ચેત્તદાઽચિત્તોઽસિ મોક્ષવાન્ ॥ ૩૫ ॥

નાહં નેદમિતિ ધ્યાયંસ્તિષ્ઠ ત્વમથલાયલઃ ।

આત્મનો જગતશ્ચાન્તર્દ્રષ્ટૃદૃશ્યદશાન્તરે ॥ ૩૬ ॥

દર્શનાખ્યં સ્વમાત્માનં સર્વદા ભાવયન્ભવ ।

સ્વાધસ્વાદકસંત્યક્તં સ્વાધસ્વાદકમધ્યગમ્ ॥ ૩૭ ॥

સ્વદનં કેવલં ધ્યાયન્પરમાત્મમયો ભવ ।

અવલમ્બ્ય નિરાલમ્બં મધ્યમધ્યે સ્થિરો ભવ ॥ ૩૮ ॥

રજ્જુબદ્ધા વિમુચ્યન્તે તૃષ્ણાબદ્ધા ન કેનચિત્ ।

તસ્માન્નિદાધ તૃષ્ણા ત્વં ત્યજ સંકલ્પવર્જનાત્ ॥ ૩૯ ॥

એતામહંભાવમયીપપુણ્યાં

છિત્વાનહંભાવ શલાકયૈવ ॥

સ્વભાવજ્ઞો ભવ્યભવન્તભૂમૌ

ભવ પ્રશાન્તાખિલભૂતભીતિઃ ॥ ૪૦ ॥

અહમેષાં પદાર્થાનામેતે ચ મમ જીવિતમ્ ।

નાહમેભિર્વિના કિંચિન્ન મયૈતે વિના કિલ ॥ ૪૧ ॥

ઇત્યન્તર્નિશ્ચયં ત્યજ્ત્વા વિચાર્ય મનસા સહ ।

નાહં પદાર્થસ્ય ન મે પદાર્થ ઇતિ ભાવિતે ॥ ૪૨ ॥

અન્તઃશીતલયા બુદ્ધ્યા કુર્વતો લીલયા ક્રિયામ્ ।

યો નૂનં વાસનાત્યાગો ધ્યેયો બ્રહ્મન્નકીર્તિતઃ ॥ ૪૩ ॥

સર્વં સમતયા બુદ્ધ્યા યઃ કૃત્વા વાસનાક્ષયમ્ ।

જહાતિ નિર્મમો દેહં નેયોઽસૌ વાસનાક્ષયઃ ॥ ૪૪ ॥

અહંકારમયીં ત્યજ્ત્વા વાસનાં લીલયૈવ યઃ ।

તિષ્ઠતિ ધ્યેયસંત્યાગી સ જીવન્મુક્ત ઉચ્યતે ॥ ૪૫ ॥

નિર્મૂલં કલનાં ત્યજ્ત્વા વાસનાં યઃ શમં ગતઃ ।

હોયં ત્યાગમિમં વિહ્વિ મુક્તં તં બ્રાહ્મણોત્તમમ્ ॥ ૪૬ ॥

द्रावेतौ ब्रह्मतां यातौ द्रावेतौ विगतज्वरौ ।
 आपतत्सु यथाकालं सुषुप्तुःष्वेभ्योऽनारतौ ।
 संन्यासियोगिनौ दान्तौ विद्धि शान्तौ मुनीश्वर ॥ ४७ ॥
 ष्पितानीप्सिते न स्तो यस्थान्तर्वातिदृष्टिषु ।
 सुषुप्तवधश्चरति स श्रुवन्मुक्ता उच्यते ॥ ४८ ॥
 उर्षामर्षभयक्रोधकामकार्पण्यदृष्टिभिः ।
 न लृष्यति ग्लायति यः परामर्शविवर्जितः ॥ ४९ ॥
 बाह्यार्थवासनोद्भूता तृषणा बद्धेति कथ्यते ।
 सर्वार्थवासनोन्मुक्ता तृषणा मुक्तेति भाष्यते ॥ ५० ॥
 ष्टमस्तु ममेत्यन्तमिच्छां प्रार्थनयान्विताम् ।
 तां तीक्ष्णां शृङ्खलां विद्धि दुःखजन्मभयप्रदाम् ॥ ५१ ॥
 तामेतां सर्वभावेषु सत्स्वसत्सु च सर्वदा ।
 संत्यज्य परमोदारं पदमेति मडामनाः ॥ ५२ ॥
 बन्धास्थामथ मोक्षास्थां सुषुप्तुःष्वेभ्योऽपि ।
 त्यक्त्वा सदसदास्थां त्वं तिष्ठाम्बुधमडाब्धिवत् ॥ ५३ ॥
 जायते निश्चयः साधो पुरुषस्य यतुर्विधः ॥ ५४ ॥
 आपादमस्तकमलं मातापितृविनिर्मितः ।
 ष्ट्येको निश्चयो ब्रह्मन्बन्धायासविलोकनात् ॥ ५५ ॥
 अतीतः सर्वभावेषु वालाग्रादध्यक्षं तनुः ।
 ष्टि द्वितीयो मोक्षाय निश्चयो जायते सताम् ॥ ५६ ॥
 जगज्जाल पदार्थात्मा सर्वं अवाहमक्षयः ।
 तृतीयो निश्चयश्चोक्तो मोक्षायैव द्विजोत्तम ॥ ५७ ॥
 अलं जगद्वा सकलं शून्यं व्योम समं सदा ।
 अवेमेष यतुर्थोऽपि निश्चयो मोक्षसिद्धिदः ॥ ५८ ॥
 अतेषां प्रथमः प्रोक्तस्तृषणाया बन्धयोग्यया ।
 शृद्धतृषणास्त्रयः स्वस्था श्रुवन्मुक्ता विलासिनः ॥ ५९ ॥
 सर्वं चाप्यहमेवेति निश्चयो यो मडामते ।
 तमादाय विषादाय न भूयो जायते मतिः ॥ ६० ॥

शून्यं तत्प्रकृतिर्माया ब्रह्मविज्ञानमित्यपि ।
 शिवः पुरुष ईशानो नित्यमात्मैति उच्यते ॥ ६१ ॥
 द्वैताद्वैतसमुद्भूतैर्जगन्निर्माणलीलया ।
 परमात्ममयीशक्तिरद्वैतैव विजृम्भते ॥ ६२ ॥
 सर्वातीतपदालम्बी परिपूर्वैकचिन्मयः ।
 नोद्वेगी न च तुष्टात्मा संसारे नावसीदति ॥ ६३ ॥
 प्राप्तकर्मकरो नित्यं शत्रुमित्रसमानदृक् ।
 छडितानीछितैर्मुक्तो न शोचति न काङ्क्षति ॥ ६४ ॥
 सर्वस्याभिमतं वक्ता योदितः पेशलोक्तिमान् ।
 आशयज्ञश्च भूतानां संसारे नावसीदति ॥ ६५ ॥
 पूर्वा दृष्टिमवष्टभ्य ध्येयत्यागविलासिनीम् ।
 ज्वन्मुक्ततया स्वस्थो लोके विडर विज्वरः ॥ ६६ ॥
 अन्तःसंत्यक्तसर्वाशो वीतरागो विवासनः ।
 बहिःसर्वसमाचारो लोके विडर विज्वरः ॥ ६७ ॥
 बहिःकृत्रिमसंरंभो लृष्टि संरम्भवर्जितः ।
 कर्ता बहिरकर्तान्तर्लोके विडर शुद्धधीः ॥ ६८ ॥
 त्यक्ताडं कृतिराश्वस्तमतिराकाशशोभनः ।
 अगृहीतकलङ्काङ्गो लोके विडर शुद्धधीः ॥ ६९ ॥
 उदारः पेशलाचारः सर्वाचारानुवृत्तिमान् ।
 अन्तःसङ्गपरित्यागी बहिःसंभारवानिव ।
 अन्तर्वैराग्यमादाय बहिराशोन्मुपेक्षितः ॥ ७० ॥
 अयं बन्धुरयं नेति गाणना लघुयेतसाम् ।
 उदारचरितानां तु वसुधैव कुटुम्बकम् ॥ ७१ ॥
 भावाभावविनिर्मुक्तं जरामरणवर्जितम् ।
 प्रशान्तकलनारभ्यं नीरागं पदमाश्रय ॥ ७२ ॥
 शेषा ब्राह्मी स्थितिः स्वच्छा निष्कामा विगतामया ।
 आदाय विडरत्रेवं संकटेषु न मुच्यति ॥ ७३ ॥

वैराग्येणैषाथ शास्त्रेण मडत्वादिगुणैरपि ।
यत्संकल्पदरार्थं तत्स्वयमेवोन्नयेन्मनः ॥ ७४ ॥

वैराग्यात्पूर्णातामेति मनो नाशवशानुगम् ।
आशया रक्ततामेति शरदीव सरोऽमलम् ॥ ७५ ॥

तमेव भुक्तिविरसं व्यापारौघं पुनः पुनः ।
दिवसेदिवसे कुर्वन्प्राज्ञः कस्मान्न लज्जते ॥ ७६ ॥

शिष्यैत्यकलितो बन्धस्तन्मुक्तौ मुक्तिरुच्यते ।
शिष्यैत्या किलान्तेति सर्वसिद्धान्तसंग्रहः ॥ ७७ ॥

अेतन्निश्चयमादाय विलोकय शिष्येष्टया ।
स्वयमेवात्मनात्मानमानन्दं पदमाप्स्यसि ॥ ७८ ॥

शिष्यं शिष्ये लोकाश्चिदाशाश्चिदिमाः प्रजाः ।
दृश्यदर्शननिर्मुक्तः केवलामलरूपवान् ॥ ७९ ॥

नित्योदितो निराभासो द्रष्टा साक्षी शिष्यात्मकः ॥ ८० ॥

शैत्यनिर्मुक्तशिद्रूपं पूर्णज्योतिःस्वरूपकम् ।
संशान्तसर्वसंवेद्यं संविन्मात्रमडं मडत् ॥ ८१ ॥

संशान्तसर्वसंकल्पः प्रशान्तसकलेशः ।
निर्विकल्पपदं गत्वा स्वस्थो भव मुनीश्वर ॥ ८२ ॥ इति ।

य इमां मडोपनिषदं ब्राह्मणो नित्यमधीते ।

अश्रोत्रियः श्रोत्रियो भवति । अनुपनीत उपनीतो भवति ।

सोऽग्निपूतो भवति । स वायुपूतो भवति । स सोमपूतो भवति ।

स सत्यपूतो भवति । स सर्वपूतो भवति । स सर्वैर्देवैर्ज्ञातो भवति ।

स सर्वेषु तीर्थेषु स्नातो भवति । स सर्वैर्देवैरनुध्यातो भवति ।

स सर्वकृतुभिरिष्टवान्भवति । गायत्र्याः षष्टिसहस्राणि

जमानि इवानि भवन्ति । इतिहासपुराणानां शतसहस्राणि जमानि

इवानि भवन्ति । प्रणवानामयुतं जसं भवति ।

आयक्षुषः पङ्क्तिं पुनाति । आसप्तमान्पुरुषयुगान्पुनाति ।

इत्याड भगवान् छिरण्यगर्भः । जप्येनामृतत्वं य

गच्छतीत्युपनिषत् । ॥ इति षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

ॐ आप्यायन्तु ममाङ्गानि वाक्प्राणश्चक्षुः श्रोत्रमथो

डलडनलडुरलषल ड ॥ सरुवलषल सरुव डुरडडडनलषतु डडडु
डुरडु नलरडुकुडुडु डड डड डुरडु नलरडुकरुडुनलरडुकरुडुडुडु-
सुतुवनलरडुकरुडुडु डुसुतु तडुडडतुडुनल नलरुतु ड डुडनलषतुसु डडडुसुतु
डडल सनुतु तु डडल सनुतु ॥ ॐ शलनुतुः शलनुतुः शलनुतुः ॥
डतल डडुडडनलषतुसडडडड ॥

Encoded by Sunder Hattangadi

Maha Upanishad

pdf was typeset on April 1, 2025

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

